

ยอด
ลามี
ของ
กุสิดรี
อันดับหนึ่ง 1

九叔万福

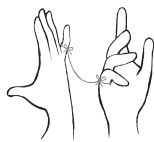

ทดลองอ่าน

จ้ววย๋หลิวห้ว 九月流火 เขียน
เบบีนาคราช แปล
พิมพ์ครั้งที่ 1

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้ด้วยกัน

**แจ่มใสขอส่งมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

ผู้ที่ไม่รู้ไม่ผิด หรือแค่ไม่รู้ก็ผิดแล้ว เป็นคำถามที่น่าสงสัยเหลือเกิน เกี่ยวกับเรื่องความไม่รู้ของคน นักอ่านเคยทำสิ่งใดลงไปด้วยความไม่รู้บ้างไหมคะ ถ้าตอบว่า 'เคย' นักเขียนของเราคุณจิวเวียลลิวหัว และนักแปลคนเก่ง คุณเบบี๋นาคราชคงจะบอกว่าเหมือนกันกับ 'เจิงอวีจิ้น' ของเราที่ทำทุกสิ่งดำเนินชีวิตไปตามปกติ หากแต่เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นหลังจากนั้นกลับไม่ปกติ นางโดนยึดข้อมือข้อมากมายที่ตนไม่รู้ที่ไปที่ไปด้วยซ้ำ จนตายกลายเป็น วิญญาณถึงได้เข้าใจ

เจิงอวีจิ้นเกิดในตระกูลสูงศักดิ์ กิริยามารยาท ศาสตร์ทั้งสี่ และศาสตร์แห่งการครองเรือนใดๆ ล้วนทำได้ดีเยี่ยมไม่มีข้อบกพร่อง เป็นดั่งมาตรฐานชั้นหนึ่งของคุณหนูจวนต่างๆ ในเมืองหลวง อีกทั้งวาสนาคู่ครองยังสูงเทียมฟ้าได้หมั้นหมายกับจิ้งหยงโหว แม่ทัพหนุ่มที่สร้างผลงานได้ดีเยี่ยม เป็นชายหนุ่มที่โดดเด่นที่สุดในเวลานั้น หากแต่ทุกสิ่งก็พังทลายลงเพราะฝันเหมือนจริงตื่นหนึ่งของนางที่เลวร้ายเป็นอย่างมาก มันจะไม่ใช่อะไรเลย หากความฝันนั้นมันจะไม่ได้เริ่มเป็นจริงที่ละส่วนสองส่วนเช่นนี้! นางจะต้องหาทางจัดการเพื่อหาทางลงที่ดีที่สุดให้กับตัวเองให้จงได้ ส่วนว่าความฝันนั้นคืออะไร เหตุใดจึงทำให้เจิงอวีจิ้นร้อนใจเช่นนี้ นางจะสามารถแก้ปัญหาและเอาตัวรอดไปได้หรือไม่ ขอเชิญนักอ่านทุกท่านพลิกหน้ากระดาษเพื่อร่วมกันสะสางปัญหาไปกับนางได้เลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

•

เจียงหยวนจึงจ้องไปที่เจียงอวี๋จิ้นนี่ง ไม่รู้เหตุใดสายตาคุณนั่นจึงทำให้เจียงอวี๋จิ้นนี้กกิ้ว รวากับว่ามีบารมีที่ลึกล้ำจนมองไม่เห็นกันบั้ง นางรู้สึกอ่อนแรงไม่กล้าเผชิญหน้ากับท่านอาเก่าในตอนนี แต่เพิ่งพูดคำชู้ก็แสดงท่าทีอ่อนแอออกมาจะดูขวยหน้าเกินไป เจียงอวี๋จิ้นจำต้องจ้องเขากลบอย่างแสดงบารมีแวบหนึ่งแล้วแสร้งทำว่าตนเองยังมีเรื่องด่วนอื่นอีก เดินจากไปอย่างรวดเร็ว

นางเดินไปได้สองก้าว กำลังจะผ่อนลมหายใจ ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงจากด้านหลังว่า "เจ้าเดินผิดแล้วกระมัง"

"หือ?"

"นั่นเป็นทางกลับไปเรือนพักของข้า"

•

แนะนำตัวละคร

* เจิงอวี๋จิ้น

บุตรสาวคนโตจวนอี่ซุนโหว ดวงหน้างดงาม กิริยาอ่อนหวาน เป็นระเบียบ เป็นเลิศในศาสตร์ทั้งสี่ ถูกถอนหมั้น ยอดดกกุลสตรีแห่งเมืองหลวงที่ถูกยกย่อง ผู้ที่ได้รู้ความจริงอีกด้านจากฝันของตนเอง

* เจิงอวี๋ไม่

บุตรสาวบ้านรองจวนอี่ซุนโหว งดงาม อ่อนแอ บอบบาง น้องสาวฝาแฝดของเจิงอวี๋จิ้น เป็นอีกผู้หนึ่งที่ได้เห็นความจริงในชีวิตข้างหน้าของตนเอง

* ฮั่วฉางยวน

จิ้งหย่งโหว แม่ทัพฉางเซิ่ง แห่งกองบัญชาการทหารพิทักษ์ซีเป่ย์ เก่งกล้าสามารถตั้งแต่วัยเยาว์ ทอดตาทั่วหล้าไม่อาจเจอคนรุ่นเดียวกันที่มีความสามารถเท่า หมั้นหมายกับเจิงอวี๋จิ้น แต่ก็ถอนหมั้นในภายหลัง

* เจิงหยวนจิ่ง

บุตรชายลำดับที่เก้าแห่งสกุลเจิง หล่อเหลาสุขุมลุ่มลึก ท่านอาเก้าผู้เต็มไปด้วยปริศนาและไม่มีใครในสกุลเจิงต้องการเอ่ยถึง

* ท่านหญิงชิงฝู

บุตรสาวหนึ่งองค์ ร่ำรวยเป็นอย่างมากในฐานะเชื้อพระวงศ์ผู้หนึ่ง แม้จะแต่งงานออกมายังจวนอี่ซุนโหวแล้ว เป็นมารดาของเจิงอวี๋จิ้น นี่เป็นสิ่งที่คนภายนอกจวนอี่

* ฮูหยินผู้เฒ่าเจิง

นายหญิงผู้เฒ่าผู้มีอำนาจในจวนอี่ซุนโหว แม้จะแก่ชราลงมาก แต่คำพูดและการกระทำแฝงความเด็ดขาด น่ายำเกรง ภูมิใจในตัวหลานสาวที่มีความสามารถเป็นยอดสตรีแห่งเมืองหลวงเป็นอย่างมาก

7

ปีที่สี่สิบสองในการครองราชย์ของฮ่องเต้เจี้ยนอู่ ปีใหม่ผ่านไปหมดแล้ว แต่ข้างนอกยังหนาวอยู่มาก ฤดูหนาวนี้ยาวนานและอึมครึม เข้าเดือนสองแล้วแต่อากาศไม่มีทีท่าจะอบอุ่นขึ้นเลย

กลางดึกเมื่อวานหิมะตกลงมาอีกครั้ง รุ่งเช้าวันนี้ทั้งเมืองหลวงชาวโพลนไปทั่ว เห็นอสังขระรูปปั้นอันยิ่งใหญ่งดงามปกคลุมไปด้วยหิมะ ภายในจวนอี้ซุนไหว* ทางตะวันออกของเมือง หญิงชราสวมเสื้อขนสัตว์สีน้ำตาลหม่นวิ่งตึกๆ มาทางเรือนจันทน์ นางก้าวข้ามธรณีประตู เกะเสาะทางเดินแล้วปรับลมหายใจ จากนั้นตะโกนอย่างลนลาน "คุณหนูใหญ่เกิดเรื่องใหญ่แล้วเจ้าค่ะ!"

สาวใช้ที่เกล้าผมแน่นสองมวดยคนหนึ่งพลิกเปิดม่านเดินออกมา นางดูแล้วอายุราวสิบห้าสิบหกปี เป็นช่วงเวลาที่สุดของหญิงสาว

* ไหว บรรดาศักดิ์ห้าชั้นรองจากชั้นฮ่องเต้ของขุนนางจีนสมัยโบราณประกอบไปด้วยกิง ไหว บ้อ จื่อ หนาน แต่ละสมัยจะมีคำเรียกและลำดับแยกย่อยแตกต่างกัน โดย 'ไหว' มีศักดิ์รองจาก 'กิง' ซึ่งเป็นลำดับชั้นสูงสุด

แต่พอถึงตาเล็กคิ้วขึ้น ท่าทางดูไม่อ่อนโยนสมวัยเลยสักนิด "ตะโกนไวววายอะไรแต่เช้า ไม่รู้หรือว่าคุณหนูยังอยู่ข้างใน"

"ไฉนยา แม่นางเหลียนเชียวของบ่าว บ่าวก็แค่มีเรื่องจะบอกคุณหนูเท่านั้น!" ป้าเจ็งไวววายจะเดินเข้าไปในห้องให้ได้ "คุณหนูใหญ่เกิดเรื่องใหญ่แล้วเจ้าคะ!"

กฎระเบียบในห้องคุณหนูใหญ่เข้มงวดเป็นพิเศษ สาวใช้และหญิงรับใช้สูงวัยใช้แรงงานทั่วไปปกติจะเดินไปมาได้เพียงในลานเรือน มีเพียงสาวใช้ระดับสองเท่านั้นจึงจะเข้าไปในเรือนได้ ส่วนห้องนอนของคุณหนูใหญ่มีเพียงสาวใช้ระดับหนึ่งที่ปรนนิบัติรับใช้ข้างกายเท่านั้นถึงจะเข้าไปได้ เข้าเรือนพักมาแต่เด็กก็มีกฎระเบียบมากมายแล้ว ตอนนี้พอเหลียนเชียวเห็นป้าเจ็งจะบุกเข้าไปในห้องพักก็โกรธขึ้นมาไม่น้อย ในทันทีรีบออกแรงขวางประตูเอาไว้ "บังอาจ ยังมีกฎระเบียบอยู่หรือไม่! ห้องของคุณหนูใหญ่เจ้าเข้าได้หรือ"

เหลียนเชียวเป็นคนสำคัญยิ่งข้างกายคุณหนูใหญ่ ปกติอยู่ในเรือนพักจะมีอำนาจอย่างมาก ต่อให้เป็นป้าเจ็งก็ไม่กล้าล่วงเกินบ่าวผีปากกล้าผู้นี้ แต่วันนี้ไม่รู้อย่างไรกัน ป้าเจ็งกลับกล้าลงมือกับเหลียนเชียว ผลักแขนของเหลียนเชียวพลางพูดว่า "ไฉนยา แม่นางเหลียนเชียว บ่าวมีเรื่องสำคัญจริงๆ..."

"เหลียนเชียว"

เหลียนเชียวได้ยินเสียงก็หยุดวางอำนาจในทันที แม้แต่ป้าเจ็งที่ตะโกนไวววายก็เจ็บบเสียดลง คุณเข้าอย่างเรียบร้อยตรงหน้าประตู "คุณหนูใหญ่ บ่าวมีเรื่องสำคัญจะรายงานจริงๆ เจ้าคะ"

ภายในห้องมีดอกไม้หลากหลาย อบอุ่นราวฤดูใบไม้ผลิ บรรยากาศ

ดูหรรษางดงาม ชั้นวางของชั้นหนึ่งบังสายตาพื้นที่ชั้นในชั้นนอกไว้ ผ่านไปครู่หนึ่งสาวใช้ในชุดกระโปรงนวมสีม่วงอ่อนอมชมพูคนหนึ่งก็เดินออกมา พูดเสียงอ่อนโยนว่า "คุณหนูมีเมตตา เจ้าเข้าไปเถอะ"

"เจ้าคะ"

ป้าเจ็จรีบเดินอ้อมชั้นวางของ ผ่านม่านมุ้งสีสดใสนี้เป็นครั้งแรก ที่นางเข้ามาในห้องพักส่วนตัวของคุณหนูใหญ่ ป้าเจ็จถูกผ้าแพรสองข้างทำให้ลายตา นางเห็นเงาหันข้างที่ตั้งตรงงดงามได้รางๆ ป้าเจ็จไม่กล้ามองต่อ รีบคุกเข่าลง "คุณหนูใหญ่"

"พูดมาเถอะ" เพียงแค่เห็นเงาด้านข้างของอีกฝ่ายก็นำมองอย่างประหลาด แม้แต่เสียงยังราวกับเม็ดยกกระทบกัน ไพเราะอย่างยิ่ง "มีเรื่องอะไร"

ป้าเจ็จเกิดความรู้สึกประหลาดใจขึ้นมาวูบหนึ่ง เมื่อครู่ที่นางได้ยิน ขาวนี่ก็ตกใจจนลุกตาแทบถลนออกมา ตลอดทางไม่ใส่ใจหิมะลื่น วิ่งล้มลุกคลุกคลานมาแจ้งข่าวแก่คุณหนูใหญ่ ขาวนี่ยังไม่ทันกระจายมา คุณหนูใหญ่เองเดิมไม่มีตาทิพย์หูทิพย์ อีกทั้งวันนี้ก็ไม่ได้ย่างกรายออกจากห้อง ตามหลักแล้วไม่ควรจะรู้เรื่องเรือนส่วนหน้า

ทว่าฟังน้ำเสียงของคุณหนูใหญ่แล้ว...ป้าเจ็จกลับรู้สึกงงใจยิ่ง เหตุใดนางจึงรู้สึกว่าคุณหนูใหญ่เหมือนจะรู้เรื่องนี้แล้ว

"คุณหนูใหญ่ ทางจวนจึงหยั่งโหวมาถอนหมั้นแล้วเจ้าคะ"

เชิงอวัจฉินนั่งนิ่งมองดูใบหน้าสวยสดงดงามราวกับภาพวาดของตน ในกระจกแล้วยิ้มอย่างช้าๆ

เป็นจริงดังคาด เขามาถอนหมั้นแล้ว

ขาวนี่เรียกได้ว่าเหมือนฟ้าคำรามอันน่าตกใจ คุณหนูใหญ่เพิ่ง

มันหมายกับจิ้งหยงโหวในเดือนสิบสองปีที่แล้ว นี่เพิ่งขึ้นปีใหม่ไป
ไม่ทันไร เหตุใดจึงคิดถอนหมั้นกะทันหัน ยังไม่ต้องพูดถึงการกระทำของ
จิ้งหยงโหวว่าแปลกหรือไม่ เพียงแค่เรื่องการถอนหมั้นนี่ก็น่าตื่นตระหนก
พอแล้ว

สำหรับหญิงสาวนางหนึ่ง การถอนหมั้นต่อให้เกิดจากการกระทำ
ของฝ่ายชาย ผลลัพธ์ก็เป็นผลเสียสำหรับฝ่ายหญิงอยู่ดี ด้วยเรื่องนี้
ชื่อเสียงฝ่ายหญิงจะเสียหายอย่างมาก เกรงว่าวันหน้าคงยากจะหา
บ้านสามีที่ดีได้แล้ว

ป้าเจิ้งถูกข่าวนี้ทำให้ตระหนกตกใจจนจิตใจวุ่นแต่เช้า หลังจาก
นางพูดออกมา เดิมทีคิดว่าคุณหนูใหญ่จะตกใจหน้าถอดสี ทว่านาง
รออยู่นานกลับเห็นเพียงคุณหนูใหญ่ส่งกระจก ค่อยๆ มีรอยยิ้มให้เห็น

พวกเหลี่ยมเขี้ยวและตุ๋นคิดไม่ถึงว่าจะเป็นเรื่องนี้ พวกนางทั้งสอง
ตกใจตะลึงงัน รอจนถึงสติคืนมาแล้ว จึงรีบตะโกนว่า "คุณหนูใหญ่! นี่!
นี่จะ..."

เหลี่ยมเขี้ยวปากไว รีบถามป้าเจิ้งว่า "เจ้าฟังผิดไปหรือไม่ มาพูด
เช่นนี้ต่อหน้าคุณหนูใหญ่ ข้าว่าเจ้าคงไม่ยอมามีชีวิตอยู่แล้ว!"

ป้าเจิ้งเรียกได้ว่ามีความอึดอัดคับข้องใจเต็มห้องจนพูดไม่ออก
โดยไม่รอให้นางพูดสิ่งใดต่อกลับเป็นคนอีกคนหนึ่งที่คลายความลำบากใจ
ให้นาง "ไม่ผิดหรอก"

"คุณหนูใหญ่?"

เฉิงอวี่จินคิดว่ากระจกลง ใบหน้าราวภาพวาดตอนไม่ยิ้มยิ่งดูงดงาม
จับตา ดึงดูดจิตวิญญาณคน นางมองหิมะนอกหน้าต่าง แววดาดูสงบนิ่ง
แต่กลับเหมือนแฝงการเยาะหยันอย่างไร้สาเหตุ "เขาทำแล้วจริงๆ"

เจิงอวีจิ้นคือคุณหนูใหญ่จวนอีซุนโหว มารดาคือท่านหญิงซึ่งผู้บุตรสาวของหนิงอ๋อง บิดาคือชื่อจื่อ* อีซุนโหว นางในฐานะบุตรสาวคนโตของภรรยาเอกบ้านใหญ่จวนอีซุนโหวจะเรียกว่าคาบซ้อนเงินซ้อนทองมาเกิดก็ไม่เกินจริงเลย

ก็เหมือนกับชื่อของนาง เจิงอวีจิ้น** เต็บโตมาโดยถูกยกให้เป็นแบบอย่างอันไร้ที่ติให้กับบุตรสาวบ้านอื่นมาโดยตลอด นางเริ่มปูพื้นฐานการเรียนตอนเจ็ดขวบ เชี่ยวชาญการตีตีพิณ เดินหมาก เขียนพู่กัน วาดภาพ ชำนาญงานฝีมือสตรี ทั้งกตัญญูและเชื่อฟัง เป็นบุตรสาวตัวอย่างเลยก็ว่าได้ บรรดาคุณหนูจวนอื่นยามถูกมารดาอบรมสั่งสอนทุกวัน พอได้ยินชื่อของเจิงอวีจิ้นแล้วต่างเกิดความรู้สึกไม่พอใจ

ครั้นทำตามลมตามน้ำนานเกินไปก็ถูกคนเข้าใจว่าเสแสร้งได้ ลับหลังจึงมีคนรอกดูว่าเจิงอวีจิ้นจะหมั่นหมายกับคนบ้านใด ดูว่านางจะโดดเด่นต่อไปได้หรือไม่

คิดไม่ถึงว่าจะทำได้จริง

เดือนสิบสองปีที่แล้ว เจิงอวีจิ้นติดตามมารดาไปพักผอนชั่วคราวที่หมู่บ้านน้ำพุร้อนกลางเขา พื้นที่ปกครองของหนิงอ๋องอยู่ที่เจียงหนาน*** ท่านหญิงซึ่งผู้แต่งเข้าเมืองหลวงมาหลายปีเพียงนี่ก็ยังคงไม่เคยชินกับฤดูหนาวในเมืองหลวง สตรีในราชวงศ์มีเงินทองมีอำนาจ ท่านหญิงซึ่งผู้มีหมู่บ้านภายใต้ชื่อของตนเองแห่งหนึ่ง ที่นั่นมีตาน้ำพุร้อนให้ใช้โดยเฉพาะ ท่านหญิงซึ่งผู้จึงเดินทางออกจากจวน บรรดาคุ้สะใภ้ไม่สะดวกจะติดตามไปด้วย แต่บรรดาคุณหนูอาศัยใบบุญติดตามไปได้

* ชื่อจื่อ หมายถึงตำแหน่งทายาทผู้สืบทอดบรรดาศักดิ์ มักเป็นบุตรชายคนโตที่เกิดจากภรรยาเอก

** อวีจิ้น หมายถึงหยกงาม ใช้อุปมาถึงสตรีที่เพียบพร้อมทั้งความงาม คุณธรรม สติปัญญา และความสามารถ

*** เจียงหนาน คือคำเรียกที่ราบลุ่มแม่น้ำทางด้านใต้ของแม่น้ำฉางเจียง (แยงซีเกียง) ปัจจุบันคือทางใต้ของมณฑลเจียงซู อี้หนุย และด้านเหนือของมณฑลเจ้อเจียง

เจียงอวีจิ้นในฐานะบุตรสาวคนโตของท่านหญิงซึ่งผู้ย่อมต้องติดตามมารดาไปด้วย คิดไม่ถึงว่าหลังจากเดินทางไปที่เขาซีซาน ในเมืองหลวงกลับมีหิมะตกหนักสามวันสามคืน ทางภูเขาถูกปิด ท่านหญิงและบรรดาคนหนูที่ติดตามมาไม่อาจลงจากเขาได้ในขณะนี้

ท่านหญิงซึ่งผู้ส่งข่าวรับใช้ลงเขาไปแจ้งข่าวแล้ว เพียงอยู่ในหมู่บ้านรอให้คนของจวนอีซุนโหวเกลี้ยทางมารับพวกนางก็พอ ขณะท่านหญิงซึ่งผู้ยังคงต็มดื่มน้ำพุร้อนอย่างสบายใจ ทางเจียงอวีจิ้นกลับพบว่าน้องสาวคนรองหายตัวไป

น้องหญิงรองเจียงอวีไม่บุตรสาวเพียงคนเดียวของบ้านรองนายท่านรองและหรวนชื่อ* รักตั้งแก้วตาดวงใจ นางหายไปในบ้านของบ้านใหญ่นับเป็นเรื่องร้ายแรง นี่คือการราวเกี่ยวกับชื่อเสียงของสตรีเจียงอวีจิ้นจึงไม่กล้าไว้วางใจ แค่ออบส่งหญิงรับใช้ส่งวิ่งไปเฝ้าปากทางไว้แล้วให้เหลียนเซี่ยวไปสืบดูว่าเมื่อตอนเย็นเจียงอวีไม่ไปที่ใด

คิดไม่ถึงว่าผ่านไปหนึ่งคืนเจียงอวีไม่ยังคงไม่กลับมา เจียงอวีจิ้นรู้ว่าเรื่องราวร้ายแรงขึ้นแล้ว นางไม่กล้าตั้งเวลาต่อไป เข้าตรู่วันรุ่งขึ้นก็ไปรายงานเรื่องนี้แก่ท่านหญิงซึ่งผู้ ท่านหญิงซึ่งผู้เองก็ตกใจเช่นกัน นางไม่มีความรู้สึกผูกพันใดต่อบ้านรอง แต่หากบุตรสาวภรรยาเอกของบ้านรองหายไปในพื้นที่ปกครองของนาง ท่านหญิงซึ่งผู้เองก็ไม่อาจปิดความรับผิดชอบได้เช่นกัน เจียงอวีจิ้นเมื่อวานได้ตรวจค้นในหมู่บ้านดูแล้วไม่พบ ท่านหญิงซึ่งผู้จึงจำต้องส่งคนออกไปค้นหาบนภูเขา

เจียงอวีจิ้นค้นถามสาวใช้ของเจียงอวีไม่ ได้ความว่าคุณหนูของพวกนางตอนพลบค่ำเห็นหิมะก็รีบหนีไป จึงออกไปชมหิมะ ไม่รู้ว่าเดินอย่างไร

* ชื่อ ธรรมเนียมการเรียกขานสตรีที่แต่งงานแล้วของจีนจะใช้คำว่า 'ชื่อ' (แปลว่านามสกุล) ต่อท้ายนามสกุลเดิมของสตรี บางครั้งอาจเพิ่มนามสกุลของสามีไว้หน้าสุดเพื่อระบุให้ชัดเจนก็มี

ถึงได้หายตัวไป เจิงอวีจิ้นได้ยินแล้วโกรธไม่เบา นำหญิงรับใช้สูงวัยเดินไป
ตามทางที่สาวใช้บอก ออกไปตามหาเจิงอวีโม่ด้วยตนเองทันที

พื้นที่หลังเขานี้กว้างใหญ่ กอปรกับมีหิมะตกไม่อาจแยกแยะทิศทางได้
พวกนางเดินตามหาเจิงอวีโม่ด้วยความยากลำบาก ระดับความเร็วเช่นนี้
การเดินทางรอบภูเขาย่อมเป็นไปได้เลย จำต้องแยกกันค้นหา เจิงอวีจิ้น
นำตัววิ่งเดินไปครู่หนึ่งก็ตาดีพบถ้ำกลางเขาแห่งหนึ่งเข้า

ที่นั่นมีถ้ำอยู่ ปากถ้ำยังมีของบางอย่างปิดเอาไว้ เห็นได้ชัดว่าที่นี้
ต้องมีคนเคยมาอย่างแน่นอน เจิงอวีจิ้นรีบเดินเข้าไป ทว่านางหาเจิงอวีโม่
ไม่พบ กลับพบชายหนุ่มหมดสติอยู่คนหนึ่ง

แท้จริงแล้วด้วยนิสัยของเจิงอวีจิ้น นางไม่คิดสนใจชายหนุ่มที่มี
ที่มาจากที่ไหนไม่ชัดเจนเช่นนี้ เขาจะเป็นหรือตายเกี่ยวอันใดกับนาง แต่เป็น
อีกครั้งที่เจิงอวีจิ้นตาดี นางแลเห็นตราขุนนางอันหนึ่งบนตัวของชายหนุ่ม

ฮั่วฉางยวนแห่งกองบัญชาการทหารพิทักษ์ซีเปย์*

ฮั่วฉางยวน? แม่ทัพฉางเซิง** ที่มีชื่อเสียงโด่งดัง จิ้งหย่งโหว
ฮั่วฉางยวน ท่านโหวที่อายุน้อยที่สุดในราชสำนักต้าฉี

ดีมาก เจิงอวีจิ้นตัดสินใจจะช่วยชีวิตเขา

เจิงอวีจิ้นให้ตัววิ่งวางร่างของฮั่วฉางยวนนอนราบ ชายหนุ่มตัวหนัก
ตัวผู้เดียวทำไม่ได้ เจิงอวีจิ้นจึงย่อตัวลงช่วยด้วยเช่นกัน ขณะที่นางกำลัง
ประคองแขนของฮั่วฉางยวน เขากลับสะลึมสะลือฟื้นขึ้นมา ฮั่วฉางยวน
รู้สึกว่ามีคนอยู่ข้างกายเขา เขาใช้แรงกายทั้งหมดที่มีหรือตาขึ้น ท่ามกลาง
ความมืดสลัวเขามองเห็นหญิงสาวหน้าตาสะสวยงดงามหมดจดอยู่
ข้างกายเขา ดงงามราวดวงตะวัน งามจนหาสิ่งใดมาเทียบไม่ได้

* ซีเปย์ หมายถึงทิศตะวันตกเฉียงเหนือ

** ฉางเซิง หมายถึงมีชัยชนะอยู่เสมอ

'เจ้าเองหรือ'

เชิงอวีจันไม่เข้าใจว่าตรงนี้มีนางเพียงคนเดียว เหตุใดยังต้องถามอีกว่า 'เจ้าเองหรือ' อีก หากไม่ใช่นางแล้วยังจะเป็นผีตนใดอย่างนั้นหรือ

แน่นอนว่าเชิงอวีจันในฐานะคุณหนูผู้มีคุณสมบัติดีเลิศในเมืองหลวงย่อมไม่มีทางพูดเช่นนั้น นางพยักหน้าเล็กน้อย ยิ้มบางๆ ให้แก่อ้วฉางยวน 'ท่านโหวไม่ต้องกลัว ข้าคือหลานสาวคนโตของจวนอี้ชุนโหว หมู่บ้านท่านแม่ของข้าอายุไม่ไกล ท่านรอสักครู่ ข้าจะตามคนมาหามท่าน'

อ้วฉางยวนราวกับโล่งอก สุดท้ายจับจ้องนางครู่หนึ่งแล้วหันกลับตามดสติไป

รอนบ่าวที่นางส่งคนไปตามมารับนาง บ่าวแบกเปلهามาที่มาพร้อมกันจึงได้พูดว่า 'เรียนคุณหนูใหญ่ หาตัวคุณหนูรองพบแล้ว ท่านหญิงให้ตามท่านกลับไปขอรับ'

หาตัวเชิงอวีไม่เจอแล้วหรือ นี่เป็นข่าวดีมาก นางไม่ยอมฝ่าโอหนาวเย็นอยู่ข้างนอกแล้วแสวงเป็นพี่สาวที่ดีแม่แต่น้อย

อ้วฉางยวนหมดสติอยู่ในหมู่บ้านของท่านหญิงซึ่งผู้สามวัน ระหว่งนั้นตื่นบ้างหลับบ้าง โดยรวมแล้วไม่ค่อยมีสติเท่าใด ส่วนพวกนางในฐานะหญิงสาวที่ยังไม่แต่งงาน ไม่สามารถเดินเข้าออกห้องนอนชายหนุ่มนอกครอบครัวได้ เพราะหัตถ์ที่ทางภูเขาถูกเกลี้ยทางได้เร็ว คนของจวนจิ้งหย่งโหวจึงมารับตัวอ้วฉางยวนกลับไป

เป็นการดีที่ได้จวนจิ้งหย่งโหวช่วยเหลือ จึงสามารถเคลื่อนรถไปตามทางภูเขาได้รวดเร็วเช่นนี้

จริงดังคาด ผู้ที่อาศัยผลงานการบรรสร้างตระกูลขึ้นอย่างมั่นคงย่อมไม่เหมือนชั้นประดับดอกไม้เช่นพวกเขา เพราะหากมีแต่สงบใจ

รอให้จวนอีซุนโหวส่งคนมาช่วยเหลือก็คงต้องอยู่บนภูเขาอีกนาน

เจิงอวีจิ้นออกจากจวนก็ช่วยชีวิตคนเอาไว้ หลังจากกลับจวน
 ฮูหยินผู้เฒ่าเจิงยังพูดชื่นชมยกใหญ่ ฮูหยินผู้เฒ่าเจิง ท่านหญิงซึ่งผู้
 รวมถึงเจิงอวีจิ้นต่างรู้ดีแก่ใจแต่ไม่พูดออกมา บุญคุณยิ่งใหญ่เช่นนี้
 จวนจึงหยิ่งโหวควรแสดงทำที่อะไรบ้างกระมัง

ไม่ผิดไปจากที่คาด ผ่านไปไม่นานฮูหยินผู้เฒ่าจึงหยิ่งโหว ฮัวเซวียชื่อ
 มารดาของฮัวฉางยวนก็มาเยือนที่จวนด้วยตนเอง ขอขอบคุณที่เจิงอวีจิ้น
 ยื่นมือเข้าช่วย ของกำนัลที่สกุลฮัวนำมายิ่งใหญ่กว่าที่เจิงอวีจิ้นคิดไว้
 แน่นอนว่าสิ่งที่ทำให้นางพอใจที่สุดก็คือการหมั้นหมายที่ฮัวเซวียชื่อนำมาด้วย
 ฮัวฉางยวนซาบซึ้งบุญคุณในการช่วยชีวิตของเจิงอวีจิ้น อยากจะ
 หมั้นหมายกับนางให้มาเป็นภรรยาเอก

ฮูหยินผู้เฒ่าเจิงยามนั้นยิ้มไม่หุบเลยทีเดียว ท่านหญิงซึ่งผู้กับเจิงอวีจิ้น
 ที่ผ่านมามีความผูกพันบังหน้า แต่เมื่อบุตรสาวที่เลี้ยงมาหลายปีภายใต้
 ชื่อของนางมีคู่ครองที่ดีได้ ท่านหญิงซึ่งผู้ก็พลอยดีใจไปด้วย จวนอีซุนโหว
 เบิกบานไปทั่ว กระนั้นจวนโหวย่อมต้องคำนึงถึงหน้าตา เหล่าผู้อาวุโส
 พูดบ้ายเบี่ยงคิดจะกลบเกลื่อนความยินดีแต่กลายเป็นเผยให้เห็นชัดเจน
 มากขึ้น กล่าวว่าจะต้องถามความเห็นของบุตรสาวก่อน

ถามเจิงอวีจิ้นหรือ เจิงอวีจิ้นยอมยินดีอยู่แล้ว ในความเป็นจริง
 นี้จึงจะเป็นจุดประสงค์แท้จริงที่นางช่วยชีวิตฮัวฉางยวนเอาไว้

ปลายรัชศกเจี้ยนอูปีที่สิบเจ็ดจวนอีซุนโหวอยู่ท่ามกลางความยินดี
 อย่างยิ่ง จวนโหวที่มีเพียงโครงเปล่าจับคู่กับท่านโหวสูงศักดิ์คนใหม่ที่
 มีอนาคตที่สุด อายุน้อยที่สุดในราชสำนัก เรียกได้ว่ามีความสุขกันทั้งจวน
 ฮูหยินผู้เฒ่าเจิงเอาแต่พร่ำพูดว่าหลายปีมานี้ไม่ได้เลี้ยงเจิงอวีจิ้นเสียเปล่าเลย

เจียงอวี๋จิ้นทำการลงทุนครั้งสำคัญที่สุดในชีวิตสำเร็จแล้ว ไม่เกินความคาดหมาย เกียรติยศความร่ำรวยอีกครั้งชีวิตของนางมีความมั่นคงแล้ว เจียงอวี๋จิ้นพอใจอย่างมาก นับจากนี้จึงไม่ออกจากจวน อยู่อย่างสบายใจในจวนเตรียมสินเดิม

ยามนั้นข้างกายเจียงอวี๋จิ้นมีเสียงดังวุ่นวายเกินไป นางไม่ได้สังเกตเห็นว่าหลังจากเจียงอวี๋จิ้นไม่กลับจากหมู่บ้านกลางเขาก็กลัดกลุ้มไม่เบิกบานใจ ล้มป่วยเป็นเวลานาน นางไม่ได้สังเกตว่าท่าทีการหมั่นหมายของสกุลฮั่วดูรีบร้อนมากขึ้นไป ต่อให้เป็นการตอบแทนบุญคุณก็ไม่น่าจะมีแค่การแต่งงานกับนางวิธีนี้วิธีเดียว

น่าเสียดายที่นางไม่ได้สังเกตเห็น

ตามหลักทุกอย่างกำหนดแน่นอนแล้ว แต่เมื่อเริ่มเข้าเดือนสองเจียงอวี๋จิ้นก็เริ่มอกสั่นขวัญแขวนอย่างไร้สาเหตุ กระทั่งตอนนอนยังรู้สึกไม่สบายใจ เมื่อคืนนี้นางก็มีความฝันยาวนานเรื่องหนึ่ง

เจียงอวี๋จิ้นตกใจตื่นอย่างฉับพลันตอนยามอื่น* เหนือผุดพรายเต็มตัวไม่อาจหลับลงได้อีก นางนอนอยู่บนเตียงนานมาก ตามหลักนั้นเป็นเพียงแค่ความฝัน เอาความฝันมาเป็นความจริงมันน่าขบขันเกินไป แต่เจียงอวี๋จิ้นกลับรู้สึกว่ามันไม่ใช่เรื่องล้อเล่น...นี่เป็นความจริง

นางเห็นตนเองในความฝัน แต่ก็ไม่เหมือนตัวนางเองทั้งหมด นางเป็นเหมือนหุ่นเชิดถูกโยงเส้นสาย ผ่านชีวิตของ 'เจียงอวี๋จิ้น' ตั้งแต่ต้นจนจบ

นางในความฝันเหมือนในตอนี้ เกิดในจวนอิ๋ซุนไหวที่มีโงงเป็นหยกม้าเป็นทองร่ำรวยอย่างมาก นายหญิงรอนห้วนชื่อจวนอิ๋ซุนไหวคลอดเด็กหญิงฝาแฝดออกมาคู่หนึ่ง ในเวลานี้ท่านหญิงซึ่งผู้ที่เป็นนายหญิงใหญ่

* ยามอื่น คือช่วงเวลา 03.00 น. ถึง 05.00 น.

แต่งเข้าบ้านมาเกือบห้าปียังไม่มีบุตรเลย แต่หรววนชื่อที่แต่งเข้ามาได้เพียงหนึ่งปีก็ได้อุ้มลูกสองคนแล้ว แม้จะเป็นเด็กหญิงทั้งคู่ แต่อย่างไรเสียก็เป็นเด็กรุ่นหลานรุ่นที่หนึ่งของสกุลเจิง มีความเป็นมงคล ดังนั้นฮูหยินผู้เฒ่าเจิงจึงตัดสินใจเอง อุ้มเด็กคนที่มาเป็นบุตรสาวของท่านหญิงซึ่งผู้ อยากให้บ้านใหญ่ได้มีบรรยากาศความยินดีของการมีบุตรบ้าง

ภายหลังเด็กสองคนนี้ได้รับการตั้งชื่อว่า 'เจิงอวี๋จิ้น' และ 'เจิงอวี๋โม'

เจิงอวี๋จิ้นรู้ตั้งแต่เด็กว่าตนเองกับน้องสาวคนรองบุตรสาวของท่านอาบ้านรองเป็นพี่น้องฝาแฝดกัน แต่นางก็รู้สึกเช่นกันว่าหรววนชื่อเป็นอาสะใภ้รองของนาง มารดาเพียงคนเดียวของนางคือท่านหญิงซึ่งผู้

เป็นได้เพียงท่านหญิงซึ่งผู้เท่านั้น

เจิงอวี๋จิ้นกับเจิงอวี๋โมตอนเด็กหน้าตาเหมือนกันมาก จนกระทั่งค่อยๆ เติบโตหน้าตาถึงเริ่มเปลี่ยนไป ความแตกต่างของสองพี่น้องปรากฏให้เห็น เจิงอวี๋จิ้นสุขภาพดีกว่า รูปร่างงดงามกว่า นิสัยก็สงบนิ่งมากกว่า ส่วนเจิงอวี๋โมเดิมทีเพราะเป็นคู่แฝดก็อ่อนแอกว่าเด็กทั่วไปอยู่แล้ว เจิงอวี๋โมยังคงคลอจากท้องแม่ที่หลัง จึงยังมีร่างกายอ่อนแอกว่า แม้แต่รูปร่างก็ด้อยกว่าเล็กน้อย

คนในบ้านตนเองไม่ต้องพูดถึง ฮูหยินผู้เฒ่าเจิงกับท่านหญิงซึ่งผู้หรือต่อให้เป็นสาวใช้คนหนึ่งก็ปรนนิบัติรับใช้ในสกุลเจิงมานานแล้วก็สามารถแยกความแตกต่างของคุณหนูใหญ่กับคุณหนูรองได้ แต่สำหรับคนนอก ผู้ใดจะมาสังเกตโครงหน้าอย่างละเอียด พี่น้องในจวนเดียวกันเดิมทีก็มีความคล้ายกันอยู่แล้ว กอปรกับพวกนางอายุเท่ากัน ทั้งยังแต่งกายคล้ายกันอีก ดังนั้นมักจะมีคนภายนอกสับสนอยู่เสมอ

เจิงอวี๋จิ้นในชีวิตมักต้องอธิบายว่า 'ข้าคือคุณหนูใหญ่อวี๋จิ้น'

มาจนถึงอายุสิบสี่ปี

ฤดูหนาวปีก่อน นางช่วยชีวิตชายคนหนึ่งกลางหิมะตกหนัก ปีต่อมา นางก็แต่งงานกับชายคนนี้

ชายผู้นี้ชื่อฮั่วฉางยวน

ในวันแต่งงาน เจิงอวีจิ้นอยู่ในขบวนเจ้าสาวยาวเป็นสิบหกลี* แต่งกับฮั่วฉางยวนอย่างยิ่งใหญ่ บรรดาพี่สาวน้องสาวต่างอิจฉาที่นางได้ แต่งกับสามีที่ดี ฮั่วฉางยวนได้เป็นโหวตตั้งแต่อายุยังน้อย เจิงอวีจิ้นเมื่อ แต่งเข้าบ้านก็ได้เป็นสูหยินท่านโหวตเสียเวลาน้อยกว่าสตรีคนอื่นอย่างน้อย ยี่สิบปี อีกทั้งฮั่วฉางยวนปีที่แล้วเพิ่งสร้างผลงานทางการทหารที่ซี้เปย สภาพการณ์ดีเด่น มีอนาคตไร้ขีดจำกัด ตัวเขาเองก็รูปโฉมหล่อเหลา รูปร่างสง่าผ่าเผย สามีที่ดีเช่นนี้กลับถูกเจิงอวีจิ้นจับไว้แน่น ช่างน่าโมโห จริงๆ

เจิงอวีจิ้นในตอนนั้นไม่รู้ว่ในสถานการณ์ที่นางไม่รู้เรื่องราวอันใดเลย นางได้กลายเป็นคนเลวในเรื่องราวของผู้อื่นไปแล้ว

หลังแต่งงานชีวิตของเจิงอวีจิ้นกับฮั่วฉางยวนโดยรวมเป็นอย่างไรที่ นางคาดไว้ เพียงแค่แม่สามีเฝ้าใจยากสักนิด สามีชอบสั่งการเกินไป สักหน่อย กฎระเบียบของสกุลฮั่วมากไปเล็กน้อย หลายปีนั้นคนภายนอก เห็นเจิงอวีจิ้นเป็นดั่งดอกไม้ไม้ประดับผ้าแพร** งดงามไร้ขีดจำกัด มีเพียงตัวนางที่รู้ว่าหลังประตูนั้นยากลำบากเพียงใด แต่นี่ไม่เป็นไร สตรีล้วนต้องเคยผ่านด่านนี้ทุกคน นางไม่ต้องปรนนิบัติยาของสามี ตนเองมีอำนาจในการดูแลจวน มีสภาพการณ์ดีกว่าสตรีส่วนใหญ่แล้ว

* หลี่ (ลิ) หมายถึงหน่วยมาตรวัดของจีน เทียบได้กับระยะทางประมาณ 500 เมตร

** ดอกไม้ประดับผ้าแพร มาจากสำนวน 'เพลิงโชติช่วงเผาไหม้น ดอกไม้ประดับผ้าแพร' อุปมาถึง เรื่องราวที่ตีมาตั้งแต่ต้นและตียิ่งขึ้นไปเรื่อยๆ

ปีที่สองหลังการแต่งงานนางก็ตั้งครรภ์ ตอนฮั่วฉางยวนอายุเจ็ดขวบ บิดาตายจากการรบ ฮั่วเซวี่ยซื่อเป็นม่าย หลายปีมานี้เป็นฮั่วเซวี่ยซื่อดูแลฮั่วฉางยวนจนเติบโตใหญ่มาอย่างยากลำบาก สองแม่ลูกพึ่งพาอาศัยกัน ฮั่วเซวี่ยซื่อเรียกได้ว่ามีความต้องการครอบครองในตัวบุตรชายเกินปกติ นับตั้งแต่เจิงอวีจิ้นแต่งงานเข้ามา ฮั่วเซวี่ยซื่อก็ปฏิบัติต่อเจิงอวีจิ้นอย่างหมางเมินบ้างสนใจบ้างมาตลอด สรรหาวิธีมาแยกเวลาที่พวกเขาสามีภรรยาอยู่ด้วยกัน เจิงอวีจิ้นจนปัญญา ทำได้เพียงทำตามความต้องการของแม่สามี ไม่สนิทเสน่หากับสามีอีก

ที่น่าขันก็คือฮั่วเซวี่ยซื่อไม่ให้พวกเขาสามีภรรยาใกล้ชิดกัน แต่กลับบีบให้เจิงอวีจิ้นคลอดหลานให้ เจิงอวีจิ้นมีความทุกข์เต็มท้องแต่พูดไม่ออก ดังนั้นปีที่สองหลังแต่งงาน ตอนที่เด็กคนนั้นมาถึง แค่คิดก็รู้ได้ว่าเจิงอวีจิ้นมีความยินดีมากเพียงใด

นางโยนอำนาจการดูแลจนทิ้งทันที ดูแลครรภ์ด้วยความยินดี เพราะอยู่ในเรือนส่วนในรู้สึกเบื่อหน่าย นางจึงรับน้องสาวมาจากบ้านเดิม เจิงอวีจิ้นก่อนหน้านั้นก็ไม่ได้ใกล้ชิดกับฮั่วฉางยวนอยู่แล้ว ตอนนั้นตั้งครรภ์ จึงยังไม่ให้เขาแตะต้องร่างกายตนเอง ช่วงเวลานั้นฮั่วฉางยวนพักรบอยู่บ้าน เจิงอวีจิ้นไม่มาพูดคุยกับนางทุกวัน เจิงอวีจิ้นลู่ท้องที่ค่อยๆ กลมขึ้น รู้สึกเพียงว่าอาการมีลูก สามี และน้องสาวอยู่ข้างกายช่างเป็นวันเวลาที่ดีมาก ไม่รู้สึกเสียดายสิ่งใดเลย

ทว่าสีหน้าสาวใช้ข้างกายนางประหลาดขึ้นทุกที ผู้รั้วมีหลายครั้งที่อยากพูดอะไรแต่ก็ยั้งเอาไว้ เพียงเห็นท่าทางมีความสุขของเจิงอวีจิ้นแล้ว ก็ทำใจพูดออกมาไม่ได้ แต่เจิงอวีจิ้นอย่างไรก็ไม่ใส่ใจคนเฝ้า นางสังเกตเห็นความผิดปกติ บังคับถามสาวใช้อย่างละเอียด จึงรู้ว่าตอนที่นางนอนพัก

ดูแลครรวร้ฮั้วฉางยวนมักจะพูดคุยหัวเราะกับเจิงอวีโม่ การกระทำสนิทสนม
ราวกับฟ้าผ่าตอนท้องฟ้าสดใส เจิงอวีจิ้นได้แต่ยืนตะลิ่ง นางเยาะหยัน
ตนเอง เสียยที่ที่นางบอกว่าตนเองเป็นสตรีที่เพียบพร้อม ไม่บกพร่องแม้แต่น้อย
กลับทำความผิดพลาดที่น่าขันเช่นนี้ เจิงอวีจิ้นคิดเพียงว่าตนเองมีแรงไม่พอ
ไม่สามารถคอยสังเกตได้ตลอด ดังนั้นจึงทำให้ฮั้วฉางยวนกับเจิงอวีโม่มิ
โอกาสอยู่ด้วยกันมากขึ้น เกิดเรื่องฉาวโฉ่เช่นนี้ขึ้น คนหนึ่งคือสามีของนาง
คนหนึ่งคือน้องสาวของนาง เจิงอวีจิ้นไม่ว่าอย่างไรก็ไม่คิดจะโวยวาย
จนเสียหน้าทั้งสองฝ่าย

ดังนั้นจึงฉวยโอกาสตอนที่ฮั้วฉางยวนไปฝึกทหารที่ค่าย เรียกเจิงอวีโม่มิ
เข้ามา พูดเลี้ยงๆ ไปมากมาย นางคิดว่าตนเองไว้หน้าทั้งสองฝ่ายมาก
พอแล้ว ขอให้เป็นหญิงสาวที่รู้ความและรักหน้าตา พอได้ฟังถึงตรงนี้แล้ว
ต้องเข้าใจแน่นอน คิดไม่ถึงว่าเจิงอวีโม่มิฟังเข้าใจแล้วกลับร้องไห้วิ่งหนีไป
คิดว่าถูกเจิงอวีจิ้นหมิ่นศักดิ์ศรี

เจิงอวีจิ้นเลือดขึ้นหน้า ไม่ได้สนใจนาง ในวันนั้นเจิงอวีโม่มิก็ขึ้นรถ
กลับจวนไป ฮั้วเซวียชื่อส่งคนมาสอบถาม เจิงอวีจิ้นเพียงแค่อ้อมพูดอย่าง
ไม่จริงจิง ไว้หน้าครั้งสุดท้ายแก่เจิงอวีโม่มิกับฮั้วฉางยวน

นางคิดว่าผู้ที่เป็นทั้งภรรยาและพี่สาวทำมาถึงขั้นนี้ เป็นกรรมมีคุณธรรม
อย่างยิ่งแล้ว นางรอฮั้วฉางยวนกลับมาให้คำชี้แจงแก่นาง ไม่คิดเลยว่า
ฮั้วฉางยวนกลับมาจากค่ายทหาร พอได้ยินว่าเจิงอวีโม่มิกลับไปแล้วก็
หมุนตัวออกไปตามคนทันที ทิ้งเจิงอวีจิ้นยืนอยู่ในห้องคนเดียว เฝิชญหน้า
กับบ่าวไพร่เต็มห้อง ผ่านไปนานก็ยังไม่รู้ว่าควรจะทำอย่างไร

ฮั้วฉางยวนกลับมาอีกคร้งก็มองนางด้วยสายตาเย็นชาอย่างมาก
บอกว่านางเป็น 'หญิงร้าย' เจิงอวีจิ้นจนถึงวันตายก็ไม่เข้าใจ นางช่วยดูแล

ครอบครัวให้ฮั่วฉางยวน อดทนกับแม่สามีที่เอาใจยาก แต่ฮั่วฉางยวน กลับลอบคบหากับน้องสาวลับหลังนาง นางใจร้ายที่ใด...นางผิดตรงที่ใด

เจิ้งอวีจิ้นด้วยความกลัวกลุ่มจึงมีน้ำเดินเร็วขึ้น หลังจากคลอดลูก แล้ว ฮั่วเซวี่ซื่อก็รีบไปดูหน้าหลาน ไม่ได้สนใจเจิ้งอวีจิ้นที่นอนอยู่บนเตียงคลอดเลย เพราะคลอดก่อนกำหนดรวมกับคลอดยาก เจิ้งอวีจิ้น วันนั้นได้เสียเลือดมาก ไม่ซำก็ตาย

นางในความฝันตายแล้ว เจิ้งอวีจิ้นสุดท้ายก็หลุดออกมาจากห้วงฝันร้ายนั้น แต่วิญญาณของนางกลับไม่ได้หลุดพ้น ยังคงล่องลอยอยู่ในจวนจิ้งหย่งเหว มองดูเรื่องราวดำเนินต่อไป

ที่แท้...จากมุมมองอีกด้านหนึ่ง เรื่องราวที่เกิดขึ้นมันเป็นเช่นนี้เอง

2

หลังจากตนเองในความฝันตายลง เจิงอวี๋จิ้นได้เห็นเรื่องราวทั้งหมด จากมุมมองอีกด้านหนึ่ง

พูดให้ถูกต้องก็คือเรื่องราวการพบหน้ารู้จักกันของเจิงอวี๋ไม่กับ ฮั่วฉางยวน

คุณหนูรองของจวนอี้ซุนโหวร่าเจิงไร้เดียงสา บิดามารดาก็ใคร่เอ็นดู ฤดูหนาวในปีหนึ่งนางติดตามท่านบำไหญ่ไปพักชั่วคราวที่หมู่บ้านกลางเขา ในคืนวันหนึ่งมีหิมะตกหนัก นางออกไปเดินเล่น ผลปรากฏว่าไม่ระวังถูก พายุหิมะพัดบดบังสายตา รอจนนางรู้ตัวอีกครั้งก็หลงทางเสียแล้ว

นางเดินเหยียบบรูษะผู้หนึ่งริมทาง พลิกตัวกลับมากลุ่มจึงพบว่า เป็น ชายหนุ่มรูปร่างมากคนหนึ่ง คุณหนูรองหน้าแดง พอเห็นว่าชายหนุ่ม ได้รับบาดเจ็บจึงใจดีดึงเขาเข้าไปในถ้ำบนภูเขา ตั้งใจดูแลทั้งคืน

รอจนถึงกลางดึก พายุหิมะข้างนอกเบาบางลงแล้ว ชายหนุ่มไม่ใช้ลดลง

จู่ๆ ก็สิ้นไปทั้งร่าง พุดว่าหนาวขึ้นมา ฝ่ายหญิงที่เปี่ยมด้วยความเมตตา
 อับจนหนทางทำได้เพียงคลายเสื้อออก เอาผิวเนื้อแนบไปบนเสื้อเกาะ
 เย็นเฉียบของอีกฝ่าย ใช้ร่างกายสร้างความอบอุ่นให้แก่เขา

กว่าจะรอให้ฟ้าสว่างไม่ถ้ายนัก ฝ่ายหญิงวิ่งล้มลุกคลุกคลานไปตาม
 คนในหมู่บ้านกลางเขามาช่วย แต่พอนางกลับมาก็พบว่าพี่สาวฝาแฝด
 ซิงตัดหน้าช่วยชายหนุ่มที่บาดเจ็บลงเขาไปแล้ว

นับจากตอนนั้นชายหนุ่มเข้าใจผิดคิดว่าพี่สาวเป็นผู้มีคุณช่วยชีวิต
 รู้สึกซาบซึ้งอย่างมาก ถึงขั้นมาทาบถามผู้ขอพี่สาว การหมั้นหมายของ
 พี่สาวกับชายหนุ่มใหญ่โตโด่งดัง ส่วนน้องสาวที่นำส่งสารกลับขดตัว
 อยู่บนเตียง ไอโซลิกไม่หยุด

เจิงอวีจิ้นเห็นเหตุการณ์ในฝันมาถึงตรงนี้ก็สับสนเหยียดอย่างทน
 ไม่ไหว

มิน่าเล่าหลังจากฮั่วฉางยวนฟื้นมาจึงพูดกับนางว่า 'เจ้าเองหรือ'

มิน่าเล่าฮั่วฉางยวนถึงยื่นกรานจะแต่งงานกับนาง

มิน่าเล่าตอนที่ฮั่วเซวี่ชื่อมาพุดสู่ขอ แม้จะมีรอยยิ้มบนหน้า แต่
 ในแวตตาที่มองมาทางเจิงอวีจิ้นมักจะแฝงความไม่ใส่ใจนัก

ที่แท้เจิงอวีจิ้นได้สัมผัสผิวกายกับฮั่วฉางยวนแล้ว ชายหนุ่มหญิงสาว
 อยู่ด้วยกันทั้งคืนเป็นเรื่องใหญ่เกินประเพณีพอแล้ว และเจิงอวีจิ้นยังให้
 ความอบอุ่นแก่ฮั่วฉางยวน คลายเสื้อออกใช้ร่างกายกอดเขาไว้!

เจิงอวีจิ้นกลายเป็นพี่สาวตัวร้ายที่แอบอ้างเอาความชอบใน
 สถานการณ์ที่ตนเองก็ไม่รู้เรื่องราว ยังถูกคิดว่าเสียความบริสุทธิ์ไปแล้ว
 ตอนที่คนสกุลฮั่วเตรียมพิธีแต่งงานจะมองนางอย่างไร

มิน่าเล่านางคิดว่าทุกสิ่งที่ทำดีงามที่สุดแล้ว สตรีที่แต่งงานใหม่

หัวเมืองหลวงไม่มีใครตรงตามเกณฑ์ที่ว่านางอีก ทว่าฮั่วเซวียชื่อยังคงล้ำ
ดูหมิ่นนางอย่างนั้น

ในสายตาของคนที่บ้าน เจิงอวี๋จิ้นแย่งผลงานของน้องสาว เป็น
หมาป่าตาขาว* ที่กินบนเรือนชั้นบนหลังคา ในสายตาของฮั่วฉางยวน
เจิงอวี๋จิ้นแต่งเรื่องโกหก ทั้งใจคิดถึงแต่ทรัพย์สินและอำนาจ ยังตั้งใจ
ดูหมิ่นแสงจันทร์ขาว** ของเขา เป็นหญิงร้ายโดยสมบูรณ์ ในสายตา
ของแม่สามีฮั่วเซวียชื่อ เจิงอวี๋จิ้นเสแสร้งแกล้งทำเป็นสูงส่ง ทั้งที่ตอน
ยังไม่แต่งงานก็ยั่วยวนบุตรชายของนางแล้ว เป็นหญิงสารเลวที่ทำเรื่อง
ฉาวโฉ่

เจิงอวี๋จิ้นตายแล้ว ทำให้คนมีความสุขมาก ทุกคนต่างโล่งอก ตอนที่
เจิงอวี๋จิ้นมาอยู่เป็นเพื่อนเจิงอวี๋จิ้นดูแลครรภี เจิงอวี๋จิ้นทนความทรมาน
ในใจไว้ไม่ไหวจริงๆ บอกความจริงแก่พี่เขยอย่างเจ็บปวด ฮั่วฉางยวน
ได้รู้ความจริงแล้วเหมือนถูกปลุกให้ตื่น ทั้งตกใจและปวดร้าวใจ ตอนนี้
เจิงอวี๋จิ้นหญิงร้ายที่เป็นผู้ขโมยวาสนาของผู้อื่นมาครอบครองสุดท้ายก็
ตายแล้ว ฮั่วฉางยวนเสนอการแต่งงานกับเจิงอวี๋จิ้นแก้ไขความผิดพลาด
ทุกอย่าง

ทว่านี่เป็นเรื่องเจ้าตามฆ่าไล่ ทำร้ายกายทำร้ายใจกัน เจิงอวี๋จิ้นรู้ว่า
พี่สาวตายแล้ว ในใจนางรู้สึกไม่ดี เป็นตายไม่ยอมรับปากแต่งงานกับ
ฮั่วฉางยวน ยังคิดจะปลงผมบวชตัดทางโลก ฮั่วฉางยวนติดตาม
เจิงอวี๋จิ้นไม่หลบ ฮั่วฉางยวนใช้กำลังอำนาจบังคับ เจิงอวี๋จิ้นร่างกายตอบสนอง
พลางร้องไห้ปฏิเสธ สุดท้ายยั่วเซวียชื่อเห็นบุตรชายให้ความสำคัญกับ
สตรีอีกคนหนึ่ง ความต้องการครอบครองทำงานอีกครั้ง คิดจะให้หลานสาว

* หมาป่าตาขาว หรือหมาป่าตาบอด อุปมาว่าเป็นคนที่ไม่มีความเป็นมนุษย์ สิ้นบุญคุณคน

** แสงจันทร์ขาว อุปมาถึงคนที่หลงรักแต่ไม่สามารถอยู่ด้วยกันได้

แดนไกลของตนเองมาแต่งงานกับฮั่วฉางยวน ฮั่วฉางยวนเจ็บปวดใจมาก บังคับตนเองให้ไปยอภริยาสตรีคนใหม่ แต่ในเวลานี้เองเจิงอวี๋ไม่ก็คิดได้ ในฉบับปล้น ตัดสินใจแต่งงานกับฮั่วฉางยวนเพื่อดูแลบุตรชายของพี่สาว

เจิงอวี๋จินเห็นถึงตรงนี้ก็รู้สึกสะอิดสะเอียนแทบตาย ดูสามีที่ดี น้องสาวที่ดีของนางสิ ต่อให้ตายไปแล้วก็ไม่ยอมให้นางสงบสุข

หลังจากนั้นก็ผ่านมรสุมที่เกินจริง ทำร้ายร่างกายทำร้ายจิตใจมากมาย ฮั่วฉางยวนกับเจิงอวี๋ไม่ทลายรั้วกันทุกอย่าง ใจสื่อถึงกัน สุดท้ายกลายเป็น คู่ชีวิต ส่วนเจิงอวี๋จินเป็นเพียงพี่สาวตัวร้ายควบตำแหน่งภรรยาคนก่อน ในเรื่องราวความรักของพวกเขา เป็นหินรองเท้าที่ส่งเสริมความสัมพันธ์ พระ-นางให้ก้าวหน้าไปได้ เป็นกระดานภูมิหลังเปรียบเทียบความจริงใจ อันดีงามของน้องสาว

ภายหลังบุตรชายของนางเติบโตเป็นลูกเศรษฐีที่ไร้สามารถ เป็นตัว เปรียบเทียบที่เด่นชัดกับบุตรชายที่เกิดจากเจิงอวี๋ไม่โดยตรง ช่วงหลายปีนี้ อำนาจบารมีของฮั่วฉางยวนเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว เพราะผลงานที่สร้างไว้ ฮ้องต้องคี่ใหม่ซึ่งขึ้นมาจากความเป็นองค์รัชทายาทจึงให้ความสำคัญในการ ใช้งานฮั่วฉางยวน กลายเป็นเสาหลักของราชสำนัก ในเวลาเดียวกันนี้เอง ชื่อจื่อจวนจึงหยั่งโหวกกลับขึ้นชื่อว่าเป็นผู้มีชื่อเสียงไม่ตี ไม่สนใจเรียนรู้อะไรวิชา ส่วนคุณชายรองกลายเป็นคนที่ขยันเล่าเรียน รักความก้าวหน้า และกตัญญู

ในตอนที่บุตรชายของเจิงอวี๋จินอายุสิบหกปี ฮั่วฉางยวนแค้นที่ บุตรชายไม่ได้ตั้งใจ ยึดตำแหน่งชื่อจื่อของเขา และโยนเขาออกจากจวน ให้ไปตายเอาดาบหน้า ภายหลังบุตรชายของนางตีมีสุรจาจนเมามาย ยามค่ำคืนไม่ระวังตกลงไปในแม่น้ำ จบชีวิตลงด้วยเหตุนี้

ร่องรอยสุดท้ายของเจิ้งอวีจิ้นที่เหลือบนโลกนี้ก็หายไปแล้วเช่นกัน ด้วยการจากโลกนี้ไปของบุตรชาย ภาพฝันก็ค่อยๆ สลายไป เจิ้งอวีจิ้น ตื่นขึ้นจากความฝันในทันใด นางมีเหงื่อผุดทั่วตัว ยกมือขึ้นพบว่าตอนนี้ ยังคงอยู่ในรัชศกเจี้ยนอูปีที่สี่สิบสอง องครีซทหายาทที่ร่างกายอ่อนแอตั้งแต่เยาว์วัยหายตัวไปเป็นปีที่สี่สิบสี่

นางอายุสี่สิบสี่ปีเพิ่งหมั้นหมายกับฮั่วฉางยวน

เจิ้งอวีจิ้นนอนอยู่นานมาก จนกระทั่งท้องฟ้าข้างนอกค่อยๆ สว่าง มีเสียงบ่าวไพร่เดินไปเดินมาลอยจากนอกหน้าต่างเข้ามา

นางคิดสิ่งต่างๆ มากมาย ส่วนหนึ่งเกี่ยวกับภาพฝัน ส่วนหนึ่งเกี่ยวกับเรื่องในตอนนี้

ในช่องว่างความฝันที่สลายลง นางเหมือนได้เห็นคำว่า

'ตำนานรักฝ่าแผ่นดิน ท่านไหวจ่อมเผด็จการกับภรรยาคนงาม...
จบบริบูรณ์'

นางคิดอยู่นานก็หัวเราะเยาะตนเอง คนนอกดูละคร ไหนเลยจะรู้ตัวว่าเป็นตัวละครเช่นกัน ที่แท้ นางเป็นพี่สาวผู้เสแสร้ง ภรรยาคนก่อนที่เลวร้ายในเรื่องราวของผู้อื่น

ฮั่วฉางยวนกับเจิ้งอวีไม่แค่นที่นางมาแย่งผลงานของน้องสาว แต่ นางคิดจริงๆ ว่าตนเองช่วยชีวิตฮั่วฉางยวนเอาไว้

นางพบฮั่วฉางยวนในถ้ำกลางเขา รอบข้างไม่มีร่องรอยของผู้ใด เสื้อผ้าของฮั่วฉางยวนก็สวมอยู่ดีบนร่าง นางย่อมคิดอย่างมีเหตุผลว่า ฮั่วฉางยวนหมดสติอยู่ที่นี้ ถูกนางพบเข้าโดยบังเอิญ นางจะคิดได้อย่างไร

ว่าก่อนหน้านี้นิมนานเคยมีคนอยู่ต่างคืนกับฮั่วฉางยวน ทั้งยังเกิดเรื่อง ผิวเนื้อแนบชิดกันด้วย

นางช่วยชีวิตคนคนหนึ่ง ฮั่วฉางยวนเอาตำแหน่งภรรยาเอกมา แลกเปลี่ยน นี่นับเป็นเรื่องสมเหตุสมผล นางมีความเชื่อมั่นว่าจะเป็น ภรรยาผู้เพียบพร้อมได้ หลังจากนางแต่งเข้าบ้าน นางจะกตัญญูเคารพ ต่อแม่สามี ดูแลงานในเรือน ช่วยสามีเลี้ยงดูลูก จากบุตรสาวจวนโหว ผู้ไร้ที่ติกลายเป็นสูหยินท่านโหวที่เพียบพร้อม

พอนางเกิดก็ถูกคนรับไปเป็นลูก คนอื่นอีกฉะที่นางมีมารดาสองคน มารดาให้กำเนิดอ่อนโยนละเอียดอ่อน มารดาเลี้ยงมีชาติกำเนิดสูงส่ง ฉิ่งอวีจิ้นถูกเลี้ยงอยู่ภายใต้ชื่อท่านหญิงฉิ่งฝู เป็นการย้ายจากรังเงินไป รังทอง คือเงินที่ใช้ไม่หมด มีความสุขให้ใช้ไม่มีวันหมดสิ้น

ทว่าหรวนชื่อแม่จะรักนาง แต่รักบุตรสาวที่เลี้ยงอยู่ข้างกายมากกว่า ท่านหญิงฉิ่งฝูแม่จะใช้เงินราวเศษดิน แต่ไม่ได้ใช้เงินกับตัวของฉิ่งอวีจิ้น คนภายนอกมองนางดังดอกไม้้งดงามเลอค่า แต่มีเพียงนางที่รู้ว่าตนเอง ไม่มีอะไรเลย

นางไม่มีมารดา ไม่มีบิดา ถึงขั้นไม่มีสินเดิมของตนเองด้วยซ้ำ

นางเป็นป้ายแสดงความสวยงามอันหนึ่งเท่านั้น การแต่งงานกับ ฮั่วฉางยวนเป็นทางออกที่ดีที่สุดของนางในขอบเขตความสามารถของนาง ตอนที่ นางเพิ่งแต่งงานกับเขา นางอยากจะเป็นภรรยาที่ดีจริงๆ

นางคิดถึงเรื่องเมื่อวานขึ้นมา ตอนนั้นจู่ๆ ฉิ่งอวีจิ้นก็ไม่สนใจมารยาท พรวดพราดเข้ามาในห้องของนาง จับจ้องนางอยู่นานมาก

ฉิ่งอวีจิ้นมีรอยยิ้มงดงามไร้ที่ติ ถามว่า 'น้องหญิงรอง เจ้าเป็นอะไร' ฉิ่งอวีจิ้นไม่พูดอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ยในทันใด 'พี่หญิง พี่เป็นเช่นนี้มี

ความสุขหรือไม่ว่า

อะไรนะ ตอนนั้นเจิงอวีจิ้นนั่งงงไปหมด นี่มันเรื่องอะไรกันหรือ

เจิงอวีโม่สุดท้ายทิ้งคำพูดไว้ประโยคหนึ่งว่า 'อะไรที่ไม่ใช่ของพี่...
สุดท้ายก็ไม่ใช่ของพี่' แล้วก็วิ่งออกไป

เมื่อวานเจิงอวีจิ้นยังไม่รู้ความจริง นางยังจมอยู่ในความยินดีของ
การเตรียมตัวแต่งงาน แต่เพียงคิดว่าน้องสาวถูกคิดอะไรรึขึ้นมาจน
พูดจาส่งเดช สายหน้าก่อนหัวเราะแล้วไม่สนใจ คิดไม่ถึงว่าหลังจาก
เจิงอวีโม่จากไป คืนนั้นเจิงอวีจิ้นก็ฝันร้าย ฝันถึงคืนวันหิมะตก ฝันถึง
หนังสือเล่มนั้น

ตอนนี้คิดไปแล้ว ไม่มีเหตุผลที่คนเมื่อชาติก่อนเป็นตายอย่างไร
ก็ไม่ยอมพูดความจริงก่อนนางแต่งงานจะเปลี่ยนนิสัยอย่างฉับพลัน
สาเหตุมีเพียงอย่างเดียว นั่นคือเจิงอวีโม่รู้เรื่องราวในหนังสือแล้วเช่นกัน
ถึงขั้นที่ว่าอีกฝ่ายก็คือเจิงอวีโม่ในชาติก่อน

ดูท่าเมื่อวานที่เจิงอวีโม่วิ่งออกไป คงได้บอกความจริงแก่ฮั่วฉางยวน
แล้วกระมัง นี้อย่างไรเล่า วันนีฮั่วฉางยวนจึงมาถอนหมั้น

ป้าเจิ้งเห็นคุณหนูใหญ่ที่ดังมาราวภาพวาดมีรอยยิ้ม จากนั้นลุกขึ้น
กระโปรงแพรจีบปักดินทองทิ้งตัวลงราวสายน้ำ ประหนึ่งดวงดาวบน
ท้องฟ้าตกลงบนชายกระโปรงของคุณหนูใหญ่ เป็นประกายระยิบระยับงดงาม
อย่างมาก

เท่าที่สวมรองเท้าผ้าเดินมาทางป้าเจิ้งอย่างซุ่มซ่ามแต่กระโปรงจีบตัวกว้าง
ของคุณหนูใหญ่ไม่พลิวไหวแม้แต่น้อย นางก้าวอย่างเบาหวิว ชายกระโปรง
ไม่ขยับ เดินอย่างมีมารยาทจนแทบจะบีบให้คุณหนูในเมืองหลวงนับไม่ถ้วน
ขาดใจตาย แต่สำหรับตัวเจิงอวีจิ้นแล้ว การก้าวอย่างเบาเช่นนี้กลับเดินได้

คล้องราวสายน้ำกระเพื่อมไหว

ขณะที่ป่าเจ็๋งตะลิ่งอยู่ เจ็๋งอวีจิ้นก็เดินผ่านตัวนางไปแล้ว ผู้รั่ว
รีบสวมเสื้อกันลมสีแดงสดให้แก่เจ็๋งอวีจิ้น ถามเสียงเบาว่า "คุณหนูใหญ่
ท่านจะไปที่ไหนหรือเจ้าคะ"

"ไปพบคุณหมั่นของข้า"

"คุณหนูใหญ่!"

"พวกเจ้ากลัวอะไร" เจ็๋งอวีจิ้นหัวเราะ "ข้าเจ็๋งอวีจิ้นเป็นหลานสาว
คนโตของจวนอีซุนโหว บุตรสาวคนโตของภรรยาเอกอย่างท่านหญิงซึ่งผู้
หลานสาวของหญิงอ่อง เป็นที่ชื่นชมของทุกคนมาสิบสี่ปี เป็นคุณหนู
ผู้มีคุณสมบัติดีเลิศในเมืองหลวง ข้าจะแต่งกับใครไม่ได้บ้าง เหตุใด
ต้องทนรับการดูหมิ่นเช่นนี้จากเขาด้วย"

พวกผู้รั่วเมื่อครู่คิดว่าเจ็๋งอวีจิ้นจะไปโวยวายที่โถงชั้นหน้า ถึงแม้พูด
เช่นนี้จะน่าเศร้ามาก แต่การที่สตรีนางหนึ่งถูกถอนหมั้น ทั้งยังไปร้องให้
โวยวายต่อหน้าอดีตบ้านว่าที่สามีมันนำชายหน้าเกินไป เหลียนเซียว
รีบพูดว่า "คุณหนู ท่านคิดตกได้ดีที่สุดแล้ว คุณหนูงดงามและยังมี
ชาติกำเนิดสูงส่ง แต่งไปบ้านใดถือว่าพวกเขาได้กำไร จิ้งหย่งโหวต้องถูก
ผู้ใดสะกดจิตมาแน่นอน จึงได้หุนหันไปชั่วขณะ ทำเรื่องผิดพลาด ตอนนี้
ข้ายังไม่ลือออกไป ยังทันเวลา ท่านรีบไปขอร้องฮูหยินผู้เฒ่าให้นาง
เก็บเรื่องนี้ไว้ก่อน แม้จะเป็นฝ่ายชายเสนอกถอนหมั้นเอง แต่ยกเลิกการ
หมั้นหมายอย่างไร้สาเหตุก็ไม่ดีกับชื่อเสียงของจวนจิ้งหย่งโหวเช่นกัน
ถ้าฮูหยินผู้เฒ่าออกหน้า ต้องกอบกู้การแต่งงานครั้งนี้กลับมาได้แน่นอน"

"ใช่แล้ว ยอมฟังวัดสิบแห่งดีกว่าทำลายงานแต่งงานหนึ่งงาน* คุณหนูใหญ่

* ยอมฟังวัดสิบแห่งดีกว่าทำลายงานแต่งงานหนึ่งงาน หมายถึงการทำลายงานแต่งงานถึงเป็นเรื่องร้ายแรงชนิดที่
บาปกรรมจากการฟังวัดสิบแห่งยังไม่อาจเทียบเท่า

รีบไปที่ห้องนายหญิง ให้นายหญิงนำท่านไปที่หอโซวอัน นายหญิงเป็นถึงท่านหญิง ได้นางเป็นคนเอ่ยปาก ต่อให้เป็นจวนจึงหยงโหวคงไม่กล้ารังแกท่านหรือเจ้าคะ"

เจิ้งอวีจิ้นยิ้ม "ใครบอกพวกเจ้าว่าข้าจะไปกอบกู้การแต่งงาน"

บรรดาสาวใช้พากันตกใจ "หา?"

"ข้าจะไปถอนหมั้นด้วยตนเอง"

3

ภายในโถงหลัก เรือนส่วนหน้า สาวใช้ก้มหน้ายกน้ำชาเดินเข้ามา ท่านหญิงซึ่งผู้ปั้นหน้าเครียด อดทนอยู่นาน แล้วพูดว่า "ฮั่วสูหยิน การแต่งงานของบุตรสาวบุตรชายไม่ใช่เรื่องเล็ก ท่านคิดดีแล้วหรือ"

ฮั่วเซวี่ยซื่ออิม พูดว่า "ในเมื่อเข้ามาพบท่านหญิงที่นี้ก็คงไม่ทำเรื่องที่ไม่ดีหวัคคิดอะไร คุณหนูใหญ่เป็นสตรีที่ดีมาก ท่านหญิงกับสูหยินท่านโหว เลี้ยงนางมาได้เป็นอย่างดี ข้าเห็นก็ชอบเช่นกัน แต่เรื่องการแต่งงานของ ลูกๆ ต้องอาศัยความยินยอมของทั้งสองฝ่าย เรื่องเช่นนี้ฝันใจไม่ได้จริงๆ"

ท่านหญิงซึ่งผู้ฟังแล้วมีไฟโทสะในใจ ยังพูดว่ายินยอมสองฝ่าย อีกหรือ ฤย! คิดว่าจวนอีซุนโหวของเราอยากจะแต่งกับฮั่วฉางยวน อย่างนั้นรี!

ท่านหญิงซึ่งผู้ปรึกษาอยู่ในใจ ที่นางโกรธมิใช่เพราะบุตรสาว ภายใต้อาณัติของนางถูกถอนหมั้น แต่เป็นเพราะการหมั้นหมายของเจิ้งอวี่จิ้น

ก่อนหน้านี้เกิดขึ้นอย่างยิ่งใหญ่ ยามนี้มาถอนหมั้น ไม่เท่ากับทำให้นาง
ชายหน้าหรือ

ท่านหญิงซึ่งผู้โกรธก็ส่วนโกรธ แต่ก็ไม้อาจไม่ยอมรับว่าชั่วฉวางยวน
เป็นบุตรเขยที่หาได้ยากคนหนึ่ง กวาดตามองไปทั่วเมืองหลวง คุณชายจาก
ตระกูลร่ำรวยที่มีทั้งชื่อเสียงและอำนาจคนอื่นๆ ตอนอายุเท่าชั่วฉวางยวน
ต่างเพียงจะย้ายออกมาจากเรือนส่วนใน รอบิดาอาศัยเส้นสายขอตำแหน่ง
ขุนนางให้อยู่เลย คนอย่างชั่วฉวางยวนที่สร้างผลงานและได้รับแต่งตั้งเป็น
โหวมีจำนวนน้อยมากจริงๆ

บิดาของชั่วฉวางยวน จึงหยิ่งโหวผู้เฒ่าตายจากการรบเมื่อรัชศกเจี้ยนอู่
ปีที่เก้า ยามนั้นเกิดเรื่องบางอย่างกับสกุลชั่ว มีคนคาดเดาความคิด
ของราชเลขาธิการหยางว่าอาศัยเหตุผลที่ซื้อคือชั่วฉวางยวนอายุยังน้อย
เก็บบรรดาศักดิ์เอาไว้ไม่ยอมให้ชั่วฉวางยวนสืบทอดต่อ ในช่วงเวลานั้น
จวนจิ้งหยงโหวเป็นเบ็ลือกที่ว่างเปล่า มีเพียงป้ายชื่อจวนโหวแต่ไม่มี
ผู้ควบคุมดูแล ไม่ว่าใครก็มาเหยียบย่ำได้

ชั่วเซวี่ยชื่อไม่เพียงเป็นม่ายตั้งแต่ยังสาว ยังมาเจอคนรังแกเช่นนี้อีก
นางกัดฟันไม่ยอมก้มหัว ฝืนเลี้ยงบุตรชายอายุเจ็ดขวบจนเติบโตใหญ่ โชคดี
ที่ชั่วฉวางยวนเองก็ใจสู้ เขาอายุครบสิบหกปี ทางสำนักการพระราชวงศ์
ยังคงไม่มีที่ที่จะคืนบรรดาศักดิ์ให้สกุลชั่ว ชั่วฉวางยวนรู้ว่าเขาทำได้เพียง
พึ่งพาตนเอง ดังนั้นจึงไม่สนใจชั่วเซวี่ยชื่อที่ร้องไห้แทบขาด เข้าสู่สมรภูมิ
รบตอนอายุสิบเจ็ดปี

บังเอิญในปีเดียวกันนั้นคดีสกุลเซวี่ยที่เก็บเจียบนานหลายปี
คลี่คลายลง สกุลชั่วได้ข่าวนี้จึงลองหยั่งเชิงยื่นฎีกาขอแต่งตั้งไปใน
วังหลวง แม้จะไม่มีสารตอบกลับ แต่ฎีกาก็ไม่ได้ถูกตีกลับ ชั่วเซวี่ยชื่อ

ดีใจมาก รู้ว่าเรื่องบุตรชายจะได้บรรดาศักดิ์นั้นมีความหวังเกินครึ่งแล้ว

ฮั่วฉางยวนเองก็เป็นคนมีความสามารถโดดเด่น เขาเป็นทหารได้ปีที่สอง สร้างผลงานไว้ในสนามรบเข้าสู่สายตาของทุกคนอย่างเป็นทางการ จากนั้นเขาก็รับชนะต่อกันหลายศึก ฮ่องเต๋ไต้ยินข่าวก็ยินดีมาก เรียกพบฮั่วฉางยวนในงานฉลองชัยชนะด้วยตนเอง ฮ่องเต๋ไต้เห็นฮั่วฉางยวนอายุไม่มากก็แปลกใจ สอบถามเขาว่าเหตุใดจึงมาเป็นทหาร ฮั่วฉางยวนเล่าเรื่องมารดาที่เป็นม่ายอยู่บ้าน ฮ่องเต๋ไต้ไม่รู้คิดเห็นอย่างไร หลังจากฟังแล้วก็นั่งเสียบอยู่นาน สุดท้ายถอนใจแล้วพูดว่า 'สงสารหัวใจคนเป็นพ่อแม่ รัชทายาทของเราให้หายสาบสูญไปสิบกว่าปีแล้ว ถ้าเขายังมีชีวิตอยู่คงจะอายุใกล้เคียงกับเจ้า'

ฮ่องเต๋ไต้ถามอายุของฮั่วฉางยวน ยิ่งรู้สึก रहันทใจ 'เพิ่งจะสิบแปดปี เขาอายุน้อยกว่าเจ้าหนึ่งปี เจ้ายังมีมารดาคอยปกป้องเช่นนี้ ส่วนเขาตัวคนเดียวอยู่ภายนอก ระวังจะเห็นอยู่ท่ามกลางผู้คน ไม่รู้ว่าจะได้รับ ความลำบากเพียงใด'

ฮ่องเต๋ไต้พูดจบก็สะอื้นพูดอะไรไม่ออก ลูกออกจากงานไปก่อน หลังฮ่องเต๋ไต้จากไปภายในตำหนักเสียบจนไต้ยินแม่เสีงเข้มตก สุดท้ายเป็นราชเลขาธิการหยางยกจอกสุรา ทุกคนจึงปรับบรรรยากาศให้ดีขึ้นได้อีกครั้ง

เรื่องในวังไม่มีผู้ใดกล่าววิจารณ์ แต่หลังจากฮ่องเต๋ไต้ถามประโยคนั้นจบแล้ว วันรุ่งขึ้นก็มีขุนนางกรมพิธีการมาสอบถามฮั่วฉางยวนเรื่องที่เหตุใดจึงยังไม่ได้รับสืบทอดบรรดาศักดิ์ คนข้างบนเพียงแค่อถามไปหนึ่งประโยคท่าทีของคนข้างล่างก็เปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิง ไม่ช้ากรมพิธีการกับสำนักการพระราชวงศ์จึงบอกว่าเจ้าหน้าที่ละเลยหน้าที่ เดือนสิบจึงส่งป้ายเหล็ก

อักษรชาติ* เป็นรางวัลมาให้ฮั่วฉางยวน

อายุสิบแปดปีสี่บทอดตำแหน่งโหว ได้รับรางวัลจากฮ่องเต้ด้วยความสามารถของตนเอง อยู่ในกองทหารก็มีผลงานโดดเด่น ฮั่วฉางยวนมีชื่อเสียงโด่งดังในเมืองหลวงทันที จวนจิ้งหยงโหวก็กลับขึ้นมาเป็นตระกูลขุนนางที่ทรงอำนาจใหม่ภายในเมืองหลวงเช่นกัน

ท่านหญิงชิงฝูต่อให้มีใจเอนเอียง แต่เมื่อคิดถึงบรรดาหลานชายในจวน รวมถึงบรรดาลูกหลานบ้านเดิมและบ้านย่าของตนเอง ยังคงยอมรับว่าคนเราไม่เหมือนกัน ฮั่วฉางยวนมีใจสู้มาก ฮั่วเซวียชื่อเสียงบุตรชายคนหนึ่งมาได้ดีเพียงนี้ก็ไม่แปลกที่กล้าอวดดีเช่นนั้น

กระนั้นที่ฮั่วเซวียชื่อมาถอนหมั้นนั้นไม่ใช่เรื่องเล่นเลย อยู่ดีๆ เขาก็มายกเลิกการหมั้นซึ่งส่งผลกระทบต่อชื่อเสียงของจวนจิ้งหยงโหว แต่ใครใช้ให้ก็คือฮั่วฉางยวนผู้นั้นเล่า ไม่มีเงินจิวจิ้นก็มีคุณหนูลูกขุนนางที่ดีกว่าแย่งจะแต่งงานด้วยอยู่แล้ว

การแต่งงานของเจิงอวี่จิ้นกับฮั่วฉางยวนครั้งนี้ นับตั้งแต่เริ่มต้นก็เป็นสกุลเจิงที่ได้ประโยชน์ ท่านหญิงชิงฝูรู้สึกจัดการได้ยาก จะพูดถึงการถอนหมั้น ทางบ้านพวกเขาอย่ามโนอยากถอน แต่ฮั่วเซวียชื่อมาถึงที่จวนเอง ได้ยินว่าแม้แต่ฮั่วฉางยวนก็มาด้วย หากพวกเขาเป็นตายไม่ยอมปล่อยมือก็คงเสียหน้าเกินไป ท่านหญิงชิงฝูในช่วงขณะนี้ไม่รู้ว่าจะทำอย่างไร นางแอบโอดครวญในใจ ส่งสาวใช้ไปแจ้งข่าวแก่ฮุยฮินผู้เฒ่าเจิงนานแล้ว เหตุใดจึงยังไม่มาเสียที

ท่านหญิงชิงฝูเพิ่งคิดจบก็มีเสียงเดินตึกๆ ดังมาจากข้างนอก ท่านหญิงชิงฝูโผล่อก ยืนขึ้นแล้วพูดว่า "ท่านแม่มาแล้ว"

* บ้ายเหล็กอักษรชาติ ชาวจีนทั่วไปรู้จักในนาม 'บ้ายทองเว่นโทะซตาย' บ้างเป็นแผ่นโค้งอย่างกระเบื้อง บ้างเป็นทรงคล้ายปล้องไผ่ผาดครั้ง เป็นของที่ฮ่องเต้พระราชทานแก่ผู้มีคุณูปการแก่บ้านเมือง

สุหยีนผู้เฒ่าเดินเข้ามาโดยมีคนประคอง นางสวมเสื้อตัวนอก สีน้ำตาลปักดินทอง เสื้อตัวในเป็นเสื้อนวมตัวสั้นสีเข้ม คอเสื้อแต่งด้วยขนนุ่มๆ ฮั่วเซวี่ยซื่อเห็นสุหยีนผู้เฒ่ามาเช่นกัน จำต้องยืนขึ้นแล้วพูดด้วยรอยยิ้ม "นายหญิงผู้เฒ่ามาแล้วหรือ"

ฮั่วเซวี่ยซื่อแม้จะยืนขึ้น แต่ไม่ได้นอบน้อมอะไรมาก บุตรชายของนางเป็นท่านโหว นางตอนนี้เป็นสุหยีนผู้เฒ่า ด้วยคุณสมบัตินี้แล้ว มีฐานะสูงกว่านายหญิงผู้เฒ่าเจิงที่เป็นสุหยีนอิ๋ซุนโหวเสียอีก แต่เห็นแก่ที่สุหยีนผู้เฒ่าเจิงอายุมาก ฮั่วเซวี่ยซื่อจึงให้เกียรติสกุลงเจิงเท่านั้นเอง

สุหยีนผู้เฒ่าเจิงสังเกตเห็นการเปลี่ยนแปลงของฮั่วเซวี่ยซื่อ ในใจก็แครงแครงขึ้น ตอนที่เจิงอู๋จิ้นกับฮั่วฉางยวนหันหน้ามามองกัน ฮั่วเซวี่ยซื่อกับท่านหญิงชิงฝูนับเป็นรุ่นเดียวกัน พบสุหยีนผู้เฒ่าเจิงแล้วต้องคารวะตามธรรมเนียมในบ้าน แต่ในตอนนี้ฮั่วเซวี่ยซื่อเพียงแค่มองหน้า ไม่ได้ปฏิบัติตัวในฐานะผู้ที่อาวุโสน้อยกว่า ดูท่าการแต่งงานของหลานสาวคนโตกับฮั่วฉางยวนครั้งนี้คงเป็นไปไม่ได้แล้วจริงๆ

สุหยีนผู้เฒ่าเจิงเดินเข้ามาใกล้ บรรดาสาวใช้รีบเข้าไปเปลี่ยนชาปู๋อาร์องใหม่ทั้งหมด สุหยีนผู้เฒ่าเจิงจับไม้เท้าแน่น มีสาวใช้ประคองค่อยๆ นั่งลงบนเก้าอี้ตัวใหญ่

ฮั่วเซวี่ยซื่อเห็นฉากนี้แล้วในใจรู้สึกดูถูกเป็นอย่างมาก คุณหนูรองบ้านพวกเขาทำเรื่องไร้ยางอายเช่นนั้น คุณหนูใหญ่เห็นผลประโยชน์ยึดผลงานของน้องสาว สตรีที่อบรมสั่งสอนออกมาใช้ไม่ได้เลยสักคน สุหยีนผู้เฒ่าเจิงเอาพลังจากที่ใดมาแสดงบารมีเช่นนั้นต่อหน้านาง

ทว่าพวกนางต่างเป็นสตรีในตระกูลชั้นสูง ปกติสิ่งที่ถือก็คือหน้าตาศักดิ์ศรี ฮั่วเซวี่ยซื่อไม่ได้แสดงการดูถูกในใจออกมาให้เห็น เพียงยิ้มแล้ว

พูดกับสูหยินผู้เฒ่าเชิง "ไม่ได้พบนายหญิงผู้เฒ่ามานาน นายหญิงผู้เฒ่า ช่วงนี้สุขภาพดีหรือไม่"

สูหยินผู้เฒ่าเชิงสีหน้านิ่งขมิ้ม พูดว่า "ขอบคุณสูหยินผู้เฒ่าฮั่วที่เป็นห่วง สุขภาพข้ายังแข็งแรงดี"

"ช่วงนี้นหนาว อากาศแห้ง นายหญิงผู้เฒ่าต้องระวังอาการร้อนใน"

"ขอบคุณสูหยินผู้เฒ่าฮั่วที่เตือน" สูหยินผู้เฒ่าเชิงยิ้มรับคำ นางเปลี่ยนเรื่องพูดไปทันใด พูดว่า "ปีที่ผ่านมานี้ข้าเลอะเลือนขึ้นทุกที ปกติโชคดีที่มีพวกหลานสาวคอยกตัญญู โดยเฉพาะคุณหนูใหญ่ ไม่ใช่ข้า อวดอ้าง คุณหนูใหญ่เป็นเด็กที่ข้าเห็นมาจนโต ทุกระเบียบหรืองานฝีมือ ไม่มีสิ่งใดแยเลย สูหยินที่เคยมาเป็นแขก มีผู้ใดบ้างเห็นหลานสาวคนโต ของข้าแล้วไม่เอ่ยปากชม ตั้งแต่นางยังเด็กข้าก็รักนางที่สุด หลายปีมานี้ ข้าสุขภาพไม่ค่อยดีแล้วก็ขอให้นางมีครอบครัวแน่นอน ทำความปรารถนา ในใจให้สำเร็จตอนมีชีวิตรอยู่"

ฮั่วเซวียชื่ออิมจางๆ พูดว่า "นายหญิงผู้เฒ่าพูดถูก คุณหนูใหญ่ เป็นสตรีที่ดีจริงๆ ขนาดข้าหลังจากเป็นมายไปไหนมาไหนน้อยมากก็ยัง เคยได้ยินชื่อเสียงอันดีงามของคุณหนูใหญ่ แต่เรื่องการแต่งงานของลูก ข้าว่าข้าเห็นดีด้วยก็จะตรงใจได้ ในเมื่อवनเออร์ไม่ยินดี เรื่องนี้...ข้าที่เป็นแม่ก็จนปัญญา"

สูหยินผู้เฒ่าเชิงสีหน้าไม่เปลี่ยนแปลง พูดว่า "ตรงใจ อะไรคือ เรียกว่าตรงใจ การใช้ชีวิตไม่ใช่การขี่ม้าชมดอกไม้ การแต่งงานเป็นการ เชื่อมสัมพันธ์สองสกุล สิ่งที่ถือคือฐานะที่เหมาะสม จะตัดสินใจด้วยการชอบ หรือไม่ชอบชั่วขณะได้อย่างไร คนหนุ่มสาวอารมณ์ร้อน มักจะคิดถึงเรื่อง รักรๆ ไครๆ หากคิดเช่นนี้ย่อมเป็นการรับอนุภรรยา มิใช่การแต่งงานภรรยา

ท่านไหว้วรวันนั้นก็มาด้วยใช่หรือไม่ ข้าอยากจะพูดคุยกับเขาเสียหน่อย"

ซูหยินผู้เฒ่าจึงดูผลงานในตระกูลและจัดการชีวิตแต่งงานมานานหลายปี ไม่ใช่ทำอย่างเล่นๆ พอสีหน้าเคร่งขรึมจะดูน่ากลัวมาก ฮั่วเซวียชื่อถูกบารมีของซูหยินผู้เฒ่าจึงกดเอาไว้เช่นกัน ทำได้เพียงหันหน้าไปแล้วพูดว่า "ไปเชิญนายท่านใหญ่มา"

ฮั่วฉางยวนวันนี้อยู่ในจวนอิ๋นโหวจริง เมื่อวานเขาได้รู้ความจริงในคืนวันหิมะตก ทั้งตกใจและแปลกใจ นอนไม่หลับทั้งคืน รอจนฟ้าสว่าง ฮั่วฉางยวนก็ตัดสินใจมาถอนหมั้นที่จวนอิ๋นโหว เพื่อแต่งงานกับเทพธิดาในคืนหิมะตกตัวจริงที่ช่วยชีวิตเขาไว้

ฮั่วฉางยวนลุกจากเตียงแล้วก็ไปบอกเรื่องนี้แก่ฮั่วเซวียชื่อ ฮั่วเซวียชื่อแม้จะรู้สึกว่าคุณดีแล้วคืนคำไม่ดี แต่บุตรชายอยากถอนหมั้น เช่นนั้นก็ถอนไปเถอะ ฮั่วเซวียชื่อไม่พูดพาล่ามเปลี่ยนเสื้อผ้ามาที่จวนอิ๋นโหวพร้อมกับบุตรชาย

ฮั่วเซวียชื่อเข้าประตูปบนายหญิงคุณแลจวน ฮั่วฉางยวนอยู่เรือนส่วนหน้า ตรงไปพบอดีตว่าที่พ่อตา นายท่านเจิงที่เป็นชื่อจื่ออิ๋นโหว

ตอนเช้าตรู่ เจิงหยวนเสียนนายท่านใหญ่สกุลเจิงเพิ่งออกมาจากห้องอนุภรรยาคนงาม สติยังไม่กลับออกมาจากดินแดนแห่งความอ่อนโยน ก็เห็นว่าที่บุตรเขยของตนเองมาหา ยังมาบอกต่อหน้าว่าจะถอนหมั้นอีก ความตื่นตระหนกตกใจของเจิงหยวนเสียนมากเพียงไร แต่คิดก็รู้ได้

ตอนที่ฮั่วฉางยวนกับเจิงหยวนเสียนเดินเข้ามา สีหน้าต่างไม่สู้ดี
ญาติผู้ใหญ่สองฝ่ายล้วนอยู่ที่นี้ไม่มีอะไรต้องหลบเลี่ยง ฮั่วฉางยวนกับเจิงหยวนเสียนก็ตรงเข้าไปในห้อง ไปนั่งกับฝ่ายหญิง หลังจากคน

ในห้องยื่นขึ้นเปลี่ยนที่นั่งใหม่แล้ว สุหยินผู้เฒ่าเฉิงมองหน้าฮั่วฉางยวนถามเสียงเข้มว่า "ท่านโหวฮั่ว ตามระดับชั้นแล้วแม้ว่าเจ้าจะอยู่ระดับเดียวกับข้า แต่อย่างไรเสียข้าก็อายุมากกว่าเจ้ามาก ข้าขอใช้ฐานะการเป็นญาติผู้ใหญ่ถามเจ้าสักสองสามประโยคได้หรือไม่"

ฮั่วฉางยวนประคบบมือพูดว่า "สุหยินท่านโหวเชิญได้เลย"

สุหยินผู้เฒ่าเฉิงเห็นฮั่วฉางยวนท่าทางไม่อ่อนข้อไม่แข็งกร้าว รุกับเหมาะสม ในใจก็รู้สึกเสียดาย นางชอบชายหนุ่มรุ่นหลังผู้นี้จริงๆ สามารถเห็นถึงอนาคตที่ไร้ขีดจำกัด ไม่สามารถใช้งานลูกคนผู้นี้ไว้ได้ ช่างน่าเสียดาย

สุหยินผู้เฒ่าเฉิงถามว่า "เจ้าจะถอนหมั้นกับหลานสาวคนโตของข้าจริงหรือ"

ฮั่วฉางยวนหยุดไปครู่หนึ่ง แล้วพูดอย่างหนักแน่น "ขอรับ"

ท่าที่หนักแน่นเช่นนี้ทำให้เฉิงหยวนเสียนฟังแล้วมีไฟโทสะพวยพุ่ง สุหยินผู้เฒ่าเฉิงใช้สายตาสะกดเฉิงหยวนเสียนเอาไว้ แล้วถามว่า "เพราะเหตุใด"

ฮั่วฉางยวนคิดถึงคินถุหนาวที่เย็นเยือกเข้ากระดูกนั้นขึ้นมา เขานั่งขึ้นมาอย่างยากลำบากในวันที่หนาวเหน็บ พอลิ้มตาขึ้นก็เห็นหญิงสาวหน้าตางดงามผู้หนึ่งยิ้มให้เขา

เขาได้ยินเสียงหัวใจเต้นอย่างชัดเจน เขาคิดว่าที่แท้คินนั้นเป็นนางที่ใช้ผิวเนื้อให้ความอบอุ่นแก่เขา สัมผัสที่หอมกรุ่นนุ่มเนียนนั้นราวกับตอนนี้ยังติดอยู่ที่ปลายนิ้ว

ฮั่วฉางยวนคิดว่าชาตินี้หากสามารถแต่งงานเป็นภรรยาได้จะต้องเป็นความสุขชั่วชีวิตของเขาแน่นอน

แต่ฮั่วฉางยวนคิดไม่ถึงว่านางกลับหลอกหลวงเขา หญิงที่งดงามเพียงนั้นกลับมีจิตใจเลวร้ายเช่นนี้

ฮั่วฉางยวนตั้งความคิดกลับมาตอครั้งนี้อีกครั้ง เขามองดูสุหยินผู้เฒ่าหญิงที่แววตาแฝงความคาดหวัง ท่านหญิงซึ่งผู้ทำเหมือนเรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับตนเอง รวมถึงหญิงหยวนเสียนที่แทบจะเข้ามาทูปตีเขาอยู่แล้วก็พูดไปที่ละคำอย่างไม่ลังเล "ไม่มีเหตุผล คุณหนูใหญ่จวนของท่านอาจจะดีจริงแต่ไม่เหมาะสมกับข้า"

หญิงหยวนเสียนครั้งนี้อยากจะตกแขนเสื้อจริงๆ ท่านหญิงซึ่งผู้รีบรังตัวเขาไว้ ฮั่วเซวี่ชื้อลุกขึ้นเช่นกัน ตะโกนว่า "พวกท่านจะทำอะไร!"

ท่ามกลางความวุ่นวาย เสียงกระจ่างใสเสียงหนึ่งดังลอยมาจากประตูโถงหลัก "คำพูดของจิ้งหย่งโหวนนี้ ขอภัยที่ข้าไม่อาจเห็นด้วยได้"

ทุกคนหันกลับไปอย่างตกใจ สุหยินผู้เฒ่าหญิงเห็นผู้มาที่หลังก็ยืนขึ้นกระแทกไม้เท้าอย่างแรง "ยายหนูใหญ่! เจ้ามาทำไม!"

ฮั่วฉางยวนคิดว่าที่หญิงอวี๋จิ้นพูดว่า 'ไม่เห็นด้วย' คือไม่เห็นด้วยที่พวกเขาจะถอนหมั้นกัน เขารู้สึกระอาใจอย่างมาก พูดว่า "ข้าตัดสินใจแล้ว การแต่งงานจะผืนใจกันไม่ได้ ข้ากับคุณหนูใหญ่จับกันด้วยดีตอวันนี้ คุณหนูใหญ่อย่าโวยวายจนทำให้สองฝ่ายขายหน้าเลย"

หญิงอวี๋จิ้นบนใบหน้ามีรอยยิ้มสง่างาม งดงามไร้ที่ติ เดินส่งอย่างฝึเท้าเบาเข้าประตูมา หลังจากเข้ามาแล้วนางก็ไม่ได้สนใจฮั่วฉางยวนเพียงคารวะผู้อาวุโสในที่นั่งก่อน "อวี๋จิ้นคารวะท่านย่า คารวะท่านพ่อ ท่านแม่"

ฮั่วฉางยวนไม่เคยถูกเมินเช่นนี้มาก่อน สีหน้าของเขาเคร่งเครียดยิ่งกว่าเดิม ใจคิดว่าการถอนหมั้นกับสตรีนางนี้เป็นภาระหุดความเสียหาย

ได้ทันเวลามาก เป็นเรื่องถูกต้องที่สุดแล้ว ฮั่วฉางยวนที่สีหน้าไม่ดีถามว่า "คุณหนูใหญ่ทำเช่นนี้หมายความว่าอย่างไร"

"ข้าเป็นเพียงสตรีอ่อนแอผู้หนึ่ง จะกล้ามีความเห็นอะไรต่อ จั๋งหย่งโหวได้" เจิงอวี่จิ้นมองไปทางเขาด้วยรอยยิ้ม แขนหลังยึดตรง ดวงตาระจ่างแจ่มใสราวดวงจันทร์เหนือหุบเหว สูงส่งดงาม ไม่มีอะไรเทียบได้

ทว่าเมื่อสิ้นเสียงพูดไม่รอให้คนอื่นพูดต่อ เจิงอวี่จิ้นก็กล่าวต่อไปว่า "แต่ทุกเรื่องต้องพูดด้วยเหตุผล ตอนแรกจั๋งหย่งโหวหมดสติ ข้าช่วยท่าน จากถ้ำกลางเขามาที่หมู่บ้านกลางเขาของท่านแม่ นี่เป็นเรื่องหนึ่ง หลังจากได้รับการช่วยเหลือ เป็นท่านที่ตามติดจะมาสู่ขอ อยากจะดองสองสกุล กับจวนอีซุนโหวเอง ข้าเจิงอวี่จิ้นไม่เคยบังคับท่าน สกุลเจิงของข้าก็ไม่เคย ขอร้องท่าน นี่เป็นเรื่องที่สอง เพิ่งหมั้นหมายได้สองเดือน รู้กันทั่วเมือง แต่ท่านกลับจะยกเลิกด้วยตนเอง มาถอนหมั้นด้วยตนเองถึงบ้านอย่างเปิดเผย อีกทั้งยังพูดจาไม่ดีกับญาติผู้ใหญ่ในบ้านข้า นี่เป็นเรื่องที่สาม หนึ่งคือไร้คุณธรรม สองคือไร้สัจจะ สามคือไร้ร่างกาย ท่านไม่มีคุณธรรม ไม่รู้จักกตัญญูเช่นนี้ ข้าแม่ยินดีไม่แต่งงานชั่วชีวิตก็อายุที่จะแต่งเป็น ภรรยาของท่าน วันนี้ต่อหน้าญาติผู้ใหญ่ทุกท่าน ข้าขอพูดกับจั๋งหย่งโหว ให้กระจ่าง ข้าเจิงอวี่จิ้นไม่พอใจนิสัยของจั๋งหย่งโหว ดังนั้นจึงขอถอนหมั้น กับจั๋งหย่งโหว"

คนในโรงหลักยืนตะลึง ต่างคิดไม่ทันว่าเจิงอวี่จิ้นกำลังทำอะไรอยู่นับจากโบราณนามีเพียงสามีย่าภรรยา ฝ่ายชายถอนหมั้น มีฝ่ายหญิงเป็นฝ่ายออกหน้าเองเสียที่ไหน ฮั่วเซวียชื่อตกตะลึงโดยสิ้นเชิง เป็นสุหยินผู้เฒ่าเจิงที่ตั้งสติคืนมาเร็วที่สุด ในใจแอบชมว่าไม่ได้เลี้ยวอย่าง

เสียเปล่า เป็นเด็กที่มีสมองคนหนึ่ง ฮั่วฉางยวนตั้งใจจะถอนหมั้น เรื่องนี้ดูแล้วไม่มีวิธีกอบกู้คืนมาได้ เช่นนั้นก็ออกมาพูดด้วยตนเองเสียเลย อย่างไรก็ตามเสียในด้านคุณธรรมก็ได้เปรียบกว่า ขอเพียงจัดการได้ดี วันหน้าเจิงอวี่จิ้นอาจไม่ถึงขั้นแต่งกับตระกูลที่ยิ่งใหญ่ไม่ได้อีก

ซูหยินผู้เฒ่าเจิงตัดสินใจแน่แน่ว จึงเปลี่ยนท่าทีในทันที "ช่างเถอะ ในเมื่อบ้านพวกเจ้าหลงทางไม่ยอมตื่น ยืนยันจะทำเรื่องที่ไร้คุณธรรมเช่นนี้ เช่นนั้นสกุลเจิงของข้าก็ไม่กลัวพวกเจ้า ท่านไหวฮั่วทำเรื่องไร้คุณธรรมมากไปจะทำลายตนเอง เจ้าตัดสินใจเองก็แล้วกัน"

ท่านหญิงชิงผู้กับเจิงหยวนเสียนยังคิดตามไม่ทัน การด่าทอยาวเหยียดของเจิงอวี่จิ้นนั้นสาแก่ใจมาก คนทั่วไปทะเลาะกันก็เป็นอย่างนี้ไม่ใช่หรือ แต่ว่า...จะถอนหมั้นจริงหรือ

ฮั่วฉางยวนถูกคำพูดสั่งสอนท่อนยาวของเจิงอวี่จิ้นทำให้ตื่นตะลึง รอคจนเขาคิดตามทัน ในใจก็โมโหมาก สตรีร้ายกาจเช่นนี้ ก็กล้าหาเรื่องกลับอีกด้วย แต่ฮั่วฉางยวนกลับคิดได้ว่าข้าเป็นบุรุษ จะถือสาสตรีอ่อนแอไม่ได้ อย่างไรก็ตามเสียนางก็เป็นพี่สาวของไมเออร์ เห็นแก่หน้าของไมเออร์ ให้นางชนะในด้านการพูดก็ได้

ฮั่วเซวี่ยชื้อตะลึงงันไปครู่หนึ่ง รอคจนคิดตามทันก็หันไปมองเจิงอวี่จิ้นด้วยสายตาเคืองโกรธในทันที ฮั่วฉางยวนขวางมารดาเอาไว้ กล่าวว่า "ท่านแม่ ไม่ว่าจะใครจะเป็นคนพูดก่อน ขอเพียงถอนหมั้นได้ก็พอ คุณหนูใหญ่เจิง ข้าเห็นแก่ที่เจ้าเป็นสตรี ไม่พูดทะเลาะกับเจ้าในเรื่องนี้หวังว่าเจ้าจะรักษาคำพูด ถอนหมั้นโดยเร็ว"

"จึงหยิ่งโหวดคุณสตรีเช่นนี้เสียหรือ" เจิงอวี่จิ้นหัวเราะ หิบบนหนังสือหมั้นหมายออกมา ตั้งใจฉีกเป็นเส้นๆ อย่างช้าๆ ต่อหน้าฮั่วฉางยวน

"ผู้ที่ไม่รักษาคำพูดคือท่านโหวฮั่ว หวังว่าท่านจะจำไว้ ไม่ใช่เพราะท่านไม่ทะเลาะกับข้า แต่เพราะท่านไม่มีเหตุผลในการทะเลาะ"

เจิงอวีจิ้นฉีกหนังสือหมั้นหมายเสร็จก็คลายมือออก เศษทั้งหมดตกลงพื้น เจิงอวีจิ้นมองฮั่วฉางยวนเป็นครั้งสุดท้ายแล้วทำเหมือนไม่มีสิ่งใดเกิดขึ้น คารวะลาผู้อาวุโสไปที่ละคน จากนั้นจึงหมุนตัวเดินจากไป

เจิงอวีจิ้นต่อให้มาตาคนก็ต้องทำให้ตนเองไม่มีที่ติอะไร เป็นคนที่มีคุณธรรมสูง

ฮั่วฉางยวนมองดูแผ่นหลังนั้น ในตอนนี้ภาพแผ่นหลังของนางยังคงสง่างาม ก้าวย่างไม่ยาวไม่สั้น ระยะเท่ากันราวกับคำนวณไว้ ฮั่วฉางยวนสีหน้าเคร่งเครียดขึ้น สะบัดแขนเสื้อเดินออกไปด้วยความโกรธในทันที

พวกเจิงหยวนเสียนถูกทิ้งไว้เบื้องหลัง ต่างหันหน้ามองกัน ดิ่งสติกลับมาไม่ได้อยู่นาน

ฮั่วฉางยวนไล่ตามเจิงอวีจิ้นมาอย่างรวดเร็ว ด้วยก้าวย่างอันเป็นระเบียบแต่เชื่องช้านั้น การจะไล่ตามนางง่ายดายอย่างมาก ฮั่วฉางยวนตะโกนเรียกจากด้านหลัง

เจิงอวีจิ้นทำเป็นไม่ได้ยิน ไม่ไปสนใจ

ฮั่วฉางยวนทนไม่ไหว เข้าไปคว้าแขนของเจิงอวีจิ้นเอาไว้ "หยุดนะ!"

เจิงอวีจิ้นทนไม่ไหวเช่นกันหมุนตัวกลับไปตบเขาหนึ่งที่ "ปล่อยมือ!"

พอเจิงอวีจิ้นลงมือ ฮั่วฉางยวนก็ตกตะลึง เขาคาดไม่ถึงเลยว่า จะมีสตรีใดกล้าตบเขา ทำให้เขาไม่ทันหลบ

น่าเสียดายที่เจิงอวีจิ้นมีแรงจำกัด นางสะบัดมือที่เจ็บอย่างเสียดายมือตบจนแดง แต่ไม่ได้ทำให้บุรุษสาวเฒ่าผู้นี้เปิดเผยโฉมหน้า ไม่เช่นนั้น

คงจะทำลายเส้นทางขุนนางของเขาได้ เจิงอวีจิ้นในใจเสียตายมาก

ฮั่วฉางยวนลูบมุมปากของตนเองอย่างไม่กล้าเชื่อ เขาโมโหอย่างมาก แต่โชคดียังรู้จักษาท่าที่ ไม่ได้ตบกลับไป เขามองเจิงอวีจิ้นอย่างเย็นชา แล้วพูดว่า "ทำไม ตอนนี้ไม่แสรังทำแล้วหรือ"

"แสรังทำอะไร ข้าเป็นคุณหนูใหญ่ของจวนอีซุนโหว งามสง่าสงบบึง มีแต่คนชื่นชมมาหลายปี แม้แต่เหยียบมดตายสักตัวก็ไม่กล้า เป็นท่านโหวฮั่วที่เวลาเดินต้องระวังสักนิด ครั้งหน้าถ้าชนก้อนหินเข้าอีก ระวังหน้าจะร้าว ตัดเส้นทางขุนนางอีกครั้งชีวิตของท่านแน่นอน"

"เจ้า!" ฮั่วฉางยวนโกรธเกรี้ยว เขาขมวดคิ้วมองเจิงอวีจิ้น ไม่กล้าคิดเลยว่าบนโลกนี้ยังมีสตรีเช่นนี้อยู่ด้วย เขาพูดด้วยความกรุ่นโกรธว่า "ใช้วิธีเลวร้ายได้ชื่อเสียงมา แสแสรังแกลังทำ สตรีที่เหมือนอสรพิษอย่างเจ้า วันหน้าใครจะแต่งงานด้วย เสียตายหน้าตาอันงดงามของเจ้าแล้ว!"

เจิงอวีจิ้นหัวเราะ "ขอบคุณท่านโหวที่เอ่ยชม ท่านโหวคงไม่เคยได้ยินสตรียิ่งงามก็ยิ่งโกหกเก่งใช่ไหม ท่านคิดว่าสตรีทุกคนในโลกนี้เหมือนน้องหญิงไม้ของท่านที่ไร้เดียงสา มีเมตตา อ่อนแอไร้แก่งายอย่างนั้นหรือ"

เจิงอวีจิ้นพูดพลางกลอกตาขาว ไม่ปิดบังการดูถูกที่ตนเองมีต่อฮั่วฉางยวนเลย "เกรงว่าคงไม่ใช่คนโง่กระมัง"

"เจ้า!"

เจิงอวีจิ้นไม่ยอมให้เห็นหน้าคนโง่ผู้นี้อีก นางหันหน้ากลับอย่างเย็นชาก็เห็นคนขบวนหนึ่งยืนอยู่ไม่ไกลออกไป

เจิงอวีจิ้นกับฮั่วฉางยวนขวางอยู่ตรงทางเดินเพียงทางเดียว นั่นพอดีผู้ที่มาหยุดอยู่ตรงนั้น "ไม่รู้ว่ามีฟังอยู่นานเท่าใดแล้ว"

เจิงอวีจิ้นแอบตะโกนในใจว่าแยะแล้ว บนใบหน้าเปลี่ยนเป็นรอยยิ้ม

ส่งางามในพริบตา ดวงตามองสำรวจคนในขบวนนั้นอย่างรวดเร็ว เข้ารู้
เช่นนี้พวกเขามาปรากฏตัวในจวนสกุลเชิง ข้างกายไม่มีใครนำทาง
คิดว่าคงเป็นญาติฝั่งบิดาของสกุลเชิง คนเดินนำสวมชุดอีส่าน* สีแดง
สวมเสื้อคลุมสีดำ ห้อยถุงป้ายตำแหน่งที่เอว รูปร่างสูงโปร่ง งามสง่า
ราวต้นสน

เชิงอวีจิ้นเดิมที่คิดว่าเป็นคนบ้านตนเอง หากเป็นญาติสกุลเชิง
เช่นนั้นการเสียมารยาทเล็กน้อยของนางเมื่อครู่คงไม่ใหญ่โตอะไร แต่เมื่อ
นางเห็นชายหนุ่มผู้นี้ การคาดเดาเมื่อครู่กลับรู้สึกไม่มั่นใจแล้ว

ผู้ที่สวมชุดอีส่านสีแดงได้เช่นนี้จะต้องเป็นขุนนางในราชสำนัก
และระดับชั้นไม่ต่ำอีกด้วย ตอนเข้ามีลมพัด พัดเอาหิมะยามกลางคืน
ลอยขึ้นมา ปลิวปลิวขาวไปทั่ว มองหน้าตาของเขาได้ไม่ชัดเจน ทว่า
สามารถมั่นใจได้ว่าอายุของเขายังไม่มากนัก

อายุน้อยอยู่ตำแหน่งสูง สกุลเชิงมีคนเช่นนี้ด้วยหรือ

ผู้ติดตามข้างกายชายหนุ่มกระแอมหนึ่งที่ตั้งใจพูดเสียงดังว่า
"นายท่านแก้ว ท่านโหวผู้เฒ่ายังรอท่านอยู่นะขอรับ"

นายท่านแก้ว?

เชิงอวีจิ้นรู้กระจ่างในทันที ที่แท้เป็นเขาเอง! ฝ่ายตรงข้ามดูเหมือน
จะอดทนมาพอแล้ว เขาจึงนำคนค่อยๆ เดินมาใกล้ สายตาไม่ได้มองมา
ที่ตัวเชิงอวีจิ้นแม้แต่บ่อย เชิงอวีจิ้นปกติควบคุมสถานการณ์ได้ดี นาง
ถอยหลังหนึ่งก้าวเปิดทางให้ พลิกข้อมือเล็กน้อยแล้วย่อตัวถอยด้วย
ท่าทางที่ถูกต้องตามหลักเกณฑ์ "คารวะท่านอาแก้ว"

* ชุดอีส่าน เป็นชุดขุนนางแบบหนึ่งแขนยาวกระโปรงจีบ เป็นชุดที่ชาวมองโกเลียคิดขึ้น แต่ชุดที่ใช้มากที่สุด
คือยุคราชวงศ์หมิง

4

เจ้าหญิงน้อยถอยหลังเปิดทางเดินให้ ผู้ที่มาไม่เกรงใจแม้แต่หน่วย
ก้าวทำเดินผ่านหน้าเจ้าหญิงน้อยไป

เขารูปร่างสูงโปร่งงามสง่า สูงกว่าฮั้วฉางยวนเล็กน้อย คนผู้นี้
คือคนตาเป็นประกาย สันจมูกโด่งตรง สองแก้มเป็นเหลี่ยมชัดเจน รูปร่าง
โดดเด่นอย่างมาก บนใบหน้าเขาไม่แสดงความรู้สึกใด ตอนที่เดินผ่าน
เจ้าหญิงน้อยและฮั้วฉางยวน ทั้งสองจำต้องถอยหลังหนึ่งก้าว เปิดทางให้แก่
คนผู้นี้

ความสง่าที่เป็นธรรมชาติราวกับเกิดมาก็ควรถูกคนหมอบกราบนี้
ดูไม่เหมือนคนทั่วไปจริงๆ

เจ้าหญิงน้อยรู้ว่าสกุลเจิ้งมีคนพิเศษมากผู้หนึ่ง ทว่าเขาไม่อยู่ในจวนไหน
มาหลายปี ไม่กี่ปีก่อนเหมือนจะถูกย้ายไปเป็นขุนนางนอกเมืองหลวง
เจ้าหญิงน้อยมีความทรงจำเกี่ยวกับเขาบางเบา

ในอดีตเรื่องนี้ใหญ่โตมาก สุหยินผู้เฒ่าเจิงแทบจะโวยวายแตกหักกับท่านโหวผู้เฒ่า ยามนั้นเจิงอวีจิ้นยังจำเรื่องราวไม่ได้ เป็นเพียงเด็กน้อยหนึ่งขวบไม่รู้จักความ ท่านโหวผู้เฒ่าเจิงจู่ๆ ก็พาเด็กชายห้าหกขวบคนหนึ่งกลับมา บอกว่าเป็นบุตรของตนเองกับเสี่ยวเซวี่ชื่อ เลือดเนื้อเชื้อไขของตนเองไปประหกระเหินอยู่ภายนอกนั้นไม่เหมาะสม ดังนั้นท่านโหวผู้เฒ่าเจิงจึงพากลับมา ให้เขาได้กลับเข้าตระกูลเคารพบรรพชน

สุหยินผู้เฒ่าเจิงระเบิดอารมณ์ในทันที ดิจจริง นางอยู่ในบ้านดูแลทรัพย์สินสมบัติอย่างยากลำบาก ท่านโหวผู้เฒ่าเจิงกลับไปเด็ดดอกไม้ใบหญ้านอกบ้าน มีความผูกพันตัดบัวเหลือใยกับอดีตคนรัก อีกทั้งยังเอาลูกนอกสมรสอายุหกขวบคนหนึ่งกลับมาให้นางอีกด้วย

คิดจะเข้าจวนสกุลเจิงอย่างนั้นหรือ ผันไปเถอะ!

ทว่าครั้งนี้ท่านโหวผู้เฒ่าเจิงกลับตัดสินใจเด็ดขาด เขายื่นกรานเปิดหอบรรพชน ใส่ชื่อเด็กไว้ในลำดับวงศ์ตระกูล ตั้งชื่อว่า 'เจิงหยวนจิ่ง' และลำดับในวงศ์ตระกูลเป็นลำดับเก้า

ซึ่งจากลำดับญาติแล้ว เจิงหยวนจิ่งเป็นท่านอาแก้วของเจิงอวีจิ้น เรื่องภายหลังเจิงอวีจิ้นพอจำได้ว่าสุหยินผู้เฒ่าเจิงโวยวายอย่างมาก พุดจาโหดร้ายว่าหากท่านโหวผู้เฒ่าเจิงจะเลี้ยงเสี่ยวเซวี่ชื่อกับลูกนอกสมรสคนนั้นเอาไว้ นางก็จะพาลูกๆ กลับบ้านเดิม หลานสาวของสุหยินผู้เฒ่าเจิงก็จะจากไปด้วย ย่อมไม่สามารถหย่าได้ แต่อย่างไรเสียสุหยินผู้เฒ่าเจิงก็เป็นนายหญิงของบ้าน คลอดบุตรชายสองคนบุตรสาวหนึ่งคนให้แก่จวนโหว ท่านโหวผู้เฒ่าเจิงไม่สามารถควบคุมภรรยาได้ ทำได้เพียงสร้างเรือนอีกหลังหนึ่ง เลี้ยงเสี่ยวเซวี่ชื่อกับเจิงหยวนจิ่งไว้นอกบ้าน

บุรุษต่อให้เจ้าสามารถยึดส่วนกลางของเขาไว้ได้แต่ก็ยึดใจเขาไว้ไม่ได้

ฮูหยินผู้เฒ่าจึงเห็นว่าขวางไม่อยู่แล้วจริงๆ มันใจว่าเสียขวหรือชื้อกับ
 เจิงหยวนจึงไม่ส่งผลกระทบต่อฐานะของนาง จึงล้มตาข้างหนึ่งปิดตา
 ข้างหนึ่ง เพราะสาเหตุจากฮูหยินผู้เฒ่า สกุลเจิงจึงไม่มีผู้ใดกล้าพูดถึง
 คุณชายแก้ว เจิงอวีจิ้นจึงได้รู้จากคำพูดบางอย่างที่หลุดออกมาจากปาก
 ท่านหญิงซึ่งผู้เท่านั้น บุตรนอกสมรสผู้นั้นดูเหมือนจะฉลาดมาก อายุ
 สิบหกปีสอบผ่านได้เป็นบัณฑิตจิ้นชื่อ* เพียงแต่ไม่มีใครคอยปูทางให้
 เส้นทางขุนนางของเขาจึงไม่นับว่าดีนัก

ตามหลักแล้วบัณฑิตจิ้นชื่อควรจะเข้าสำนักกราบบัณฑิต ถึงแม้
 ตำแหน่งจะไม่โดดเด่น แต่ยังคงอยู่ใต้อาณัติของราชเลขาธิการหยาง
 เป็นหนทางการเข้าสภาขุนนางในวันข้างหน้า แต่เจิงหยวนจึงกลับไม่มีโชคดี
 เช่นนี้ เริ่มด้วยเขาได้รับตำแหน่งขุนนางที่ไม่ใหญ่ไม่เล็กตำแหน่งหนึ่ง
 ผ่านไปไม่นานก็ถูกย้ายไปประจำนอกเมืองหลวง

ถูกย้ายไปครั้งนั้นก็ไม่ได้กลับมาอีก จนกระทั่งวันนี้ เจิงอวีจิ้นจู่ๆ
 กลับได้พบท่านอาก้าของนางในเรือนสวนในของจวนตนเอง

ยามเจิงหยวนจึงเดินผ่านเจิงอวีจิ้นไปไม่ได้เหลือบแลสายตามา
 แม้แต่น้อย เจิงอวีจิ้นก็ไม่ถือสา เพราะว่าเขาก็ไม่ได้สนใจฮั่วฉางยวน
 เช่นกัน

ฮั่วฉางยวนตอนนี้ก็ตกใจระคนสงสัยเช่นกัน เขาเป็นคนที่ผ่าน
 การฝึกฝนในกองทหาร มีประสาทสัมผัสดีเยี่ยม เชี่ยวชาญในดำนนี้เป็น
 อย่างมาก แต่ชายผู้นั้นสามารถนำคนจำนวนมากมาขึ้นอยู่ตรงระเบียบง

* จิ้นชื่อ เป็นคำเรียกบัณฑิตที่สอบรับราชการผ่านในระดับหน้าพระที่นั่ง โดยการสอบขุนนางในสมัยโบราณ
 ของจีน (เคอจวี) จะสอบเลื่อนทีละระดับขึ้น เริ่มจากระดับท้องถิ่น (อำเภอหรือจังหวัด) เรียกว่าการสอบดงชื่อ
 ผู้สอบผ่านได้เป็นชื่อใจ มีสิทธิ์เข้าร่วมสอบเชิงชื่อในระดับมณฑล หากสอบผ่านจะได้เป็นจวีเหวิน ซึ่งต้อง
 เข้ามาสอบระดับอยู่ชื่อที่เมืองหลวงเพื่อขึ้นเป็นจิ้นชื่อและได้บรรจุเข้ารับราชการ เมื่อผ่านการสอบทั้งสามระดับ
 จะได้เข้าสอบหน้าพระที่นั่งคือการสอบเตียนชื่อ เพื่อคัดเลือกเป็นบัณฑิตเอกสามชั้น ซึ่งบัณฑิตเอกชั้นหนึ่ง
 มีสามคน เรียงตามลำดับคะแนนจากมากที่สุด ได้แก่ จ้วงหยวน (จอหยวน) บังเหยียน และทันฮวา

ทางเดินโดยที่เขาไม่สังเกตเห็นเลย

ในเวลานี้ชั่วฉวางยวนเหมือนถูกกระทบกระเทือนใจอย่างมาก ความหวาดกลัวในใจเขาเพิ่มมากขึ้น ไม่มีแก่ใจไปสนใจเชิงอวีจิ้น ทางตาชำเลื่องเห็นเชิงอวีจิ้นเดินจากไป เขาก็ไม่ได้ให้ความสนใจนัก

เขาคงลงมือตบตีสตรีไม่ได้ การตบของเชิงอวีจิ้นขนาดนั้นถือเป็นการชดเชยที่ชื่อเสียงของนางได้รับความเสียหายก็แล้วกัน

เชิงอวีจิ้นเดินผ่านระเบียงทางเดิน ผ่านประตูหลายประตู รอจนคนด้านหลังมองไม่เห็นนางแล้ว นางจึงเอ่ยว่า "ชายหนุ่มเมื่อครู่ นั่นคือท่านอาเก่าจริงๆ กระจ่าง"

"ดูจากสรรพนามที่บ่าวเรียกแล้ว และเขาไม่ได้ปฏิเสธตอนท่านเอ่ยเรียก ย่อมเป็นเขาเจ้าค่ะ"

เชิงอวีจิ้นขมวดคิ้ว พุดเพิ่มพ้ำว่า "ท่านยาเกลียดเสี้ยวเขี้ยวชื่อที่สุด เขาไร่ข้าวครวไปสี่ห้าปีแล้ว เหตุใดจู่ๆ จึงกลับมาวันนี้"

เรื่องภายนอกตัวรู้กับเหลียนเซี่ยวจะรู้ได้อย่างไร เชิงอวีจิ้นเดินผ่านประตูวงเดือน* ประตูหนึ่ง แล้วพุดกับตนเองว่า "เพียงไม่กี่ปีเขาก็เลื่อนขึ้นถึงขั้นสี่ เร็วเกินไปแล้วกระจ่าง"

ตัวรู้กับเหลียนเซี่ยวไม่รู้เรื่องในราชสำนัก พวกนางได้ยินแล้วก็สงสัย "คุณหนู เพียงแค่เห็นหน้ากัน ท่านรู้ได้อย่างไรว่านายท่านเก่าอยู่ขั้นสี่เจ้าค่ะ"

"ตำแหน่งที่ต่ำกว่ากง โหว ราชบุตรเขยถึงขั้นสี่จะสวมชุดสีแดง ขั้นสี่นั้นไม่ต่ำแล้ว ขุนนางชั้นสามในราชสำนักนับไปนับมากก็มีเพียงไม่กี่คน" เชิงอวีจิ้นพุดจบก็ชะงักฝีเท้าทันใด "แยะแล้ว"

พวกนางหยุดอยู่ใต้เหมยแดงต้นหนึ่งพอดี หิมะขาวดอกเหมยแดง

* ประตูวงเดือน คือประตูที่จะเป็นรูปวงกลม

เจิ้งอวี่จิ้นสวมเสื้อคลุมกันลมสีแดงสด ยิ่งทำให้น้ำตาพรึ่มเพราะราว
ภาพวาด ผิวหน้าขาวกระจ่างใส

"มารดาผู้ให้กำเนิดของเขาคือเสี่ยวเซวี่ซือ แม่ของฮั่วฉางยวนก็
แซ่เซวี่เช่นกัน" หากดูจากชื่อสกุล ไม่อาจตัดสินฐานะของเสี่ยวเซวี่ซือ
กับฮั่วเซวี่ซือได้ อย่างไรก็ตามความเป็นมาของทั้งสองคนนี้ก็แตกต่างกัน
ราวฟ้ากับดิน แต่เจิ้งอวี่จิ้นเคยผ่านช่วงเวลาชาติก่อนในความฝัน นาง
บังเอิญได้รู้ว่าสองคนนี้เป็นพี่น้องญาติห่างๆ กันจริงๆ

เจิ้งอวี่จิ้นหมุนตัวเดินย้อนกลับทันที เหลียนเซวี่กับฮั่วฉางยวนมองหน้ากัน
แล้วรีบไล่ตามไป

ในเวลานี้เองเจิ้งหยวนจิ่งก้าวเท้าข้ามธรณีประตูที่หรูหราที่สุดใน
ในจวนอี๋ซุนโหว ถอดเสื้อคลุมออก บ่ารับมาแล้วพาดไว้บนเตากำยาน
ละลายเกล็ดหิมะบนเสื้ออย่างตั้งใจ

ท่านโหวผู้เฒ่าเจิ้งฝันลูกจากเตียงคนป่วย รีบเดินสองก้าวไปทาง
ประตู เกือบจะหกล้ม เจิ้งหยวนจิ่งตาเร็วมือไวประคองท่านโหวผู้เฒ่าเจิ้ง
เอาไว้ ท่านโหวผู้เฒ่าเจิ้งยังไม่ทันพูดอะไรดวงตาก็มีน้ำรินแล้ว

เจิ้งหยวนจิ่งเพียงแค่มือขึ้น บ่าไพร่ก็พาทันทยอยเดินออกไป
หลังจากภายในห้องไม่มีผู้ใดแล้ว ท่านโหวผู้เฒ่าเจิ้งยืนขึ้นตัวสั่น งอเข่า
จะคารวะเจิ้งหยวนจิ่ง "รัชทายาท พระองค์เสด็จกลับมาแล้วหรือ"

เจิ้งหยวนจิ่งประคองแขนของท่านโหวผู้เฒ่าเจิ้ง ท่านโหวผู้เฒ่าเจิ้ง
อยากจะถูกเข่าลงหลายครั้งกลับถูกเขาพยุงยั้งเอาไว้ "ท่านโหว เชิญ
ลุกขึ้นเถอะ"

ท่านโหวผู้เฒ่าเจิ้งฝืนกลืนน้ำตาไว้ เขาไม่ยอมนั่ง พูดว่า "กระหม่อม

จะนั่งเสมพอพระองค์ได้อย่างไร นี่ไม่เหมาะสมกับธรรมเนียม"

"ท่านโหวตุดตกแล้ว จะมีธรรมเนียมอะไรกัน" เจิงหยวนจึงหัวเราะ แต่ในดวงตากลับเรียบเฉย "ท่านโหว ตอนนี้อยู่ที่เข้าแซ่เจิง ครั้งหน้าห้ามเรียก เช่นนี้อีก"

ท่านโหวผู้เฒ่าเจิงรีบรับปาก เขาไม่กล้าขัดความต้องการของ เจิงหยวนจึง นั่งลงตรงข้ามกับเจิงหยวนจึงซ้ำๆ ทว่าแม้จะนั่งอยู่ แต่ ครึ่งตัวของเขากลับดูอ่อนแรง

"กระหม่อมขอบังอาจเรียกพระองค์ว่า 'จิวหลง*' ก็แล้วกัน"

เจิงหยวนจึงผายมือส่งสัญญาณ "ท่านโหวเชิญตามสบาย"

"จิวหลง ท่านอยู่ข้างนอกสถานการณ์เป็นไปด้วยดี เหตุใดจึง กลับมา"

"ได้ยินว่าท่านป่วยหนัก ข้าที่เป็นเด็กกลุ่มหลังจะสบายใจได้อย่างไร อีกอย่างข้าจะหลบอยู่ข้างนอกไปตลอดไม่ได้ ดังนั้นจึงย้ายกลับมาที่ เมืองหลวง ประณินบิดท่านโหวพักผ่อนอย่างดี วันหน้าจะพักอยู่ในเมืองหลวง แล้ว"

ท่านโหวผู้เฒ่าเจิงตั้งใจและทอดถอนใจ เจิงหยวนจึงแม้จะเป็น โอรสของฮ่องเต้ แต่อย่างไรเสียก็เลี้ยงอยู่ภายใต้ชื่อของเขามาหลายปี จะไม่มีความผูกพันได้อย่างไร

ฤดูหนาวปีที่แล้วท่านโหวผู้เฒ่าเจิงป่วยหนัก หลังจากนั้นร่างกายก็ ไม่เหมือนก่อน ระยะเวลาที่ท่านโหวผู้เฒ่าเจิงรู้สึกตลอดว่าเวลาของเขาใกล้หมด แล้ว เขาย้อนคิดถึงชีวิตของตนเอง เกิดในจวนโหวสูงศักดิ์ ตอนอายุน้อย มีชีวิตดีเยี่ยม แม้จะเจ็บปวดที่เสียคนรัก แต่ตอนอายุสามสิบปีโชคดีได้พบ

* หลาง เป็นคำที่ใช้เรียกบุรุษ ใช้ในหลายกรณี เช่น ภรรยาเรียกสามี บ่าวเรียกเจ้านาย ในที่นี้ 'จิวหลง' หมายถึงบุตรชายลำดับที่เก้าของสกุล

กับคนรักอีกครั้ง ครองคู่กันเป็นเวลานาน บั้นปลายชีวิตยังแบกความหวังของทั้งแคว้นเอาไว้ ท่านโหวผู้เฒ่าจึงไม่มีอะไรให้เสียตายอีกแล้ว สิ่งเดียวที่ติดค้างในใจก็คือองค์รัชทายาทที่ปกปิดชื่อแซ่ อยู่ภายนอกตามลำพัง

ตั้งแต่วันนี้เห็นเจิงหยวนจึงกลับมา ท่านโหวผู้เฒ่าจึงรู้สึกดีใจอย่างมาก เขาเช็ดน้ำตาที่หางตา กุมมือของเจิงหยวนจึงแล้วพูดว่า "กลับมาก็ดี...กลับมาก็ดี ท่านอยู่พักในเมืองหลวงให้ดี ฝ่าบาททอดพระเนตรแล้ว ก็ผ่อนคลายพระทัยลงได้"

เจิงหยวนจึงหยุดนิ่งไปนาน จึงถามว่า "ฝ่าบาท...ระยะนี้พระวรกายดีหรือไม่"

"ฝ่าบาทพระวรกายดีทุกอย่าง แค่เพียงไม่มีท่านอยู่เบื้องพระพักตร์ ทรงได้พบท่านในการสอบเต๋ียนชื่อ* ครั้งนั้นไม่ถนัดนัก เพียงพริบตาท่านก็ไปปรับตำแหน่งนอกเมืองแล้ว ฝ่าบาทในพระทัยเป็นห่วง ในงานฉลองชายแดนครั้งก่อน ฝ่าบาททอดพระเนตรชายหนุ่มผู้หนึ่งที่อายุใกล้เคียงกับท่าน ยังสะอื้นออกมาอย่างกลั้นไม่อยู่ด้วย"

พูดถึงฮ่องเต้ เจิงหยวนจึงก็นิ่งเงียบอยู่นาน ท่านโหวผู้เฒ่าจึงถอนหายใจ พูดซ้ำๆ ว่า "จิวหลาง กระทบ่อมรู้ว่าท่านได้รับความลำบากมากมาตั้งแต่เด็ก ทั้งที่เป็นเชื้อพระวงศ์แต่กลับต้องแบกรับชื่อว่าเป็นลูกนอกสมรส ทว่าฝ่าบาทก็มีความทุกข์เช่นกัน ตอนนี้อย่างไทเฮายังทรงแข็งแรงอยู่ หยางผู้เจิงกุมอำนาจในราชสำนัก ในตำหนักในหยางสองเฮา ประทับอยู่ทุกวัน ฝ่าบาทเฝ้าว่าจะไม่ทรงอยากรับท่านกลับมา แต่ว่า... ทรงทำไม่ได้"

* การสอบเต๋ียนชื่อ คือการสอบขุนนางหน้าพระที่นั่ง ซึ่งเป็นการสอบระดับสูงสุดในการสอบขุนนางจีนในสมัยโบราณ ผู้ที่สอบได้เป็นบัณฑิตเอกสามชั้น (จิ้นชื่อ) เรียงตามลำดับคะแนน ได้แก่ บัณฑิตเอกชั้นหนึ่ง เรียกว่า 'บัณฑิตจิ้นชื่อระดับสูง' มีสามคน เรียกว่าจ้วงหยวน (จองหววน) บังเหยียน และทันฮวา บัณฑิตเอกชั้นสอง เรียกว่า 'บัณฑิตจิ้นชื่อระดับรอง' และบัณฑิตเอกชั้นสาม เรียกว่า 'บัณฑิตดองจิ้นชื่อ'

"ข้ารู้" เฉิงหยวนจึงเลื่อนสายตาดกลับมาแล้วยิ้มอย่างสงบนิ่งและเรียบเฉย "ข้าย่อมรู้ว่าฝ่าบาททรงผ่านมาอย่างไรไม่ง่ายนัก ข้าเป็นขุนนางก็ควรแบ่งเบาความไม่สบายพระทัยของพระองค์"

ท่านโหวผู้เฒ่าฉิ่งเห็นภาพนี้แล้วในใจมีความรู้สึกเศร้าใจที่พูดไม่ออก เขายังอยากจะทำอะไร แต่เห็นสีหน้าของฉิ่งหยวนจึงแล้ว เขาก็ยังปากไว้บนใบหน้าของฉิ่งหยวนจึงไม่ได้แสดงความดุดัน โกรธเกรี้ยว อยู่นอกเมืองมาสามปี เขามีความสุขมุ่มลึกยิ่งขึ้น ไม่แสดงความรู้สึกออกมา ทว่าสิ่งนี้ช่วยเสริมบารมีของเขาได้มากขึ้น

ตัดสินใจเด็ดขาด มีความลึกล้ำยากจะคาดเดาได้

ท่านโหวผู้เฒ่าฉิ่งคิดว่าฉิ่งหยวนจึงมีบารมีของคนที่เป็นผู้นำมากขึ้นแล้ว หากนี่เป็นลูกหลานสกุลฉิ่งของพวกเขาจริง ต่อให้ท่านโหวผู้เฒ่าฉิ่งตายไปตอนนี้ก็สบายใจแล้ว น่าเสียดายสกุลฉิ่งของพวกเขาจะมีวาสนานี้ได้อย่างไร คนเขามีไซ้แซ่ฉิ่ง ชื่อตัวก็ไม่ไซ้ฉิ่งหยวนจึง

เขาคือหลี่ฉิ่งจิ่ง องครักษ์ทนายที่หายสาบสูญไปสิบสี่ปี

ท่านโหวผู้เฒ่าฉิ่งอยู่ในราชสำนักมาหลายปี ความสามารถในการจับคำพูดสังเกตสีหน้ายังคงอยู่ เขาเห็นท่าทางฉิ่งหยวนจึงไม่อยากจะพูดถึงย่องแต่มากนัก จึงค่อยๆ เปลี่ยนเรื่องพูด ท่านโหวผู้เฒ่าฉิ่งเอ่ยว่า "จิวหลวง ท่านจากไปครั้งนั้นสามปี วันเทศกาลก็กลับมาไม่ได้ ฉวยโอกาสตอนนี้เพิ่งกลับเมืองหลวง คำสั่งโยกย้ายของกรมปกครองยังไม่ลงมา ท่านก็พักผ่อนในบ้านให้มากสักสามสี่วันเถอะ ท่านอาจจะยังไม่เคยเห็นเด็กรุ่นหลังหลายคนในสกุลฉิ่งต่างเติบโตกันหมดแล้ว"

ฉิ่งหยวนจึงนึกถึงฉากที่ได้เห็นตรงระเบียบทางเดินเมื่อครู่ขึ้นมาทันใด

เขาคิดว่าตนเองอาจจะเคยเห็นมาแล้ว

เจ้าหญิงเกิดความสงสัยขึ้นมาเล็กน้อย พอถึงวันนี้ไม่มีงานอะไร จึงถามเพิ่มอีกหลายประโยค "วันนี้ข้าเห็นมีแขกมา เป็นผู้ใดหรือ"

"แขกหรือ" ท่านโหวผู้เฒ่าจึงสงสัย เขาป่วยหนักพักฟื้นอยู่ ชาวแขกภายนอกย่อมมาไม่ถึงหูของเขา

เจ้าหญิงจึงเห็นดังนั้นจึงพูดว่า "เป็นชายหนุ่มคนหนึ่ง อายุไม่มาก เป็นคนในกองทัพ"

เจ้าหญิงพูดเช่นนี้ ท่านโหวผู้เฒ่าจึงก็เข้าใจในทันที ผู้ที่เป็นทหารอายุน้อย สามารถมาปรากฏตัวที่เรือนสวนในของสกุลเจ้าในตอนนี้ได้ จะมีใครได้อีก เขาพูดด้วยรอยยิ้มว่า "นั่นคือบุตรชายสกุลฮั่วจวนเจ้าหญิงโหว ชื่อว่าฉางยวน ปีที่แล้วหมั้นหมายกับหลานสาวคนโตของท่าน"

"อ้อ" เจ้าหญิงจึงมีความสนใจมากขึ้น ในดวงตาของเขาปรากฏรอยยิ้มเป็นประกาย หยุดคิดไปครู่หนึ่ง จึงค่อยพูดว่า "แต่ว่าพวกเขาที่เป็นคู่หมั้นคู่หมายกัน ความสัมพันธ์กลับดูไม่ค่อยดีนัก"

"อะไรนะ!" ท่านโหวผู้เฒ่าจึงตกใจอย่างมาก ในสมองงุนงง หลังจากตามหาเสี่ยวเซวี่ชื่อเจอ เขาก็สนใจแต่เสี่ยวเซวี่ชื่อ ภายหลังได้รู้ฐานะของเจ้าหญิง เจ้าก็ทุ่มเทจิตใจกับวางแผนเพื่อเจ้าหญิง ท่านโหวผู้เฒ่าจึงสนใจบรรดาหลานชายหลานสาวในเรือนสวนไม่น้อยมาก... หรือเรียกได้ว่าไม่เคยสนใจเลย

แต่อย่างไรเสียเขาก็รู้ว่าบุตรสาวคนโตของบ้านรองถูกยกให้เป็นบุตรสาวของสะใภ้ใหญ่ หลายปีมานี้เป็นเด็กเชื่อฟังรู้ความ กตัญญูอย่างมาก แม้ว่าเขากับเจ้าอวี๋จิ้นจะไม่มี ความผูกพันกันเท่าใดนัก แต่ด้วยฐานะญาติผู้ใหญ่ย่อมหวังว่าหลานสาวจะมีชีวิตที่ดี ตอนที่เจ้าอวี๋จิ้น

หมั้นหมายกับฮั้วฉางยวน เขายังรู้สึกรู้สึกเบิกบานใจแทนนางอยู่พักหนึ่ง แต่เพิ่งผ่านไปเพียงสองเดือน หรือจะเกิดความเปลี่ยนแปลงอะไรขึ้น ท่านโหวผู้เฒ่าจึงไม่ค่อยสอบถามเรื่องราวในบ้าน แต่ในด้านนี้มีความมั่นใจอย่างมาก จึงพูดว่า "หลานสาวคนโตของท่านเป็นคนเชื่อฟัง รู้ความที่สุดแล้ว คงเป็นเจ้าหนุ่มสกุลฮั้วทำไม่ถูก ทำให้นางเจ็บช้ำใจ"

เจิงอวีจิ้นเจ็บช้ำใจ? ดูไม่ค่อยเหมือนนัก

ท่านโหวผู้เฒ่าจึงไม่ได้สังเกตสีหน้าประหลาดใจของเจิงหยวนจึงพร่ำบ่นต่อไปว่า "วันหน้าค่อยเรียกเจ้าใหญ่เข้ามาสอบถามดู เขาก็อายุมากแล้ว ดูสิว่าเป็นพ่อประเภทไหน จริงสิ จิวหลาง ฮั้วฉางยวนกับท่านก็มีความเกี่ยวพันด้วยเช่นกัน"

เจิงหยวนจึงรู้สึกแปลกใจ เขาเลิกคิ้วขึ้น "อย่างนั้นหรือ"

"แม่ของฮั้วฉางยวนแซ่เซวี่เช่นเดียวกัน เป็นพี่น้องห่างๆ กับเสวี่ยหลัน" เรื่องนี้เจิงหยวนจึงไม่รู้จริงๆ ท่านโหวผู้เฒ่าจึงอธิบายว่า "ในตอนนั้นบ้านของเสวี่ยหลันได้รับความเดือดร้อนไปด้วย ถูกเนรเทศออกไปทั้งบ้าน บ้านเกิดของฮั้วเซวี่ยชื้ออยู่ไกล กอปรกับโทษนี้มาถึงหญิงที่แต่งงานแล้ว จึงถูกปล่อยไป"

'เสวี่ยหลัน' เป็นชื่อของ 'เสวี่ยเซวี่ยชื้อ' เจิงหยวนจึงถูกรับมาที่เมืองหลวง เสวี่ยเซวี่ยชื้อเป็นผู้เลี้ยงดู ในด้านความหมายบางอย่าง เสวี่ยเซวี่ยชื้อก็ถือเป็นมารดาที่เลี้ยงดูเขา

เจิงหยวนจึงพยักหน้า ดูท่าเขาย้ายเข้าเมืองหลวงมา จำเป็นต้องตรวจสอบต้นตอของแต่ละจวนให้ดีแล้ว

ท่านโหวผู้เฒ่าจึงกับเจิงหยวนจึงกำลังพูดคุยกันอยู่ บ่าวที่อยู่ข้างนอกเพิ่มน้ำหนักรึ้เท้ามาแต่ไกล ท่านโหวผู้เฒ่าจึงกับเจิงหยวนจึงจึงหยุด

การสนทนาลง

คนที่เฝ้ายามอยู่หน้าประตูคารวะ "ท่านโหว นายท่านแก้ว คุณหนูใหญ่ มาเยี่ยมคารวะขอรับ"

เยี่ยมคารวะ? เจิงหยวนจึงส่ายหน้าฉีกยิ้ม รู้สึกมากขึ้นว่าหลานสาว คนนี้น่าสนใจ นางไม่วางใจในตัวเขาถึงขั้นนี้ เพิ่งผ่านไปไม่นานก็ไล่ตามมา เสียแล้ว

ท่านโหวผู้เฒ่าเจิงได้ยินก็ขมวดคิ้วเช่นกัน ปกติเขาไม่ได้ให้เด็กรุ่นหลัง มาเยี่ยมคารวะ มีเพียงวันที่หนึ่งและวันที่สิบห้าเหล่าบุตรชายหลานชาย จะมาหาเป็นพิธี หลานสาวในหนึ่งปีได้เจอหน้าเพียงไม่กี่ครั้ง เหตุใด เจิงอวจึงคิดอยากจะมาเยี่ยมคารวะเขา

ท่านโหวผู้เฒ่ามองเจิงหยวนจึงเป็นเชิงถาม

เจิงหยวนจึงยิ้มพยักหน้า พูดว่า "เชิญคุณหนูใหญ่เข้ามาเถอะ"

5

เจียงอวี๋จิ้นเข้าประตูมา กวาดตามองเจียงหยวนจิงอย่างไม่แสดงสีหน้า
ก่อนครู่หนึ่ง จากนั้นนางจิงก้มหน้า คารวะท่านโหวผู้เฒ่าเจียงตามมารยาท
"หลานคารวะท่านปู่ ขอให้ท่านปู่สุขภาพแข็งแรง"

พอพูดจบเจียงอวี๋จิ้นเบี่ยงตัวเล็กน้อย คารวะเจียงหยวนจิง "หลาน
คารวะท่านอาเก่า ขอให้ท่านอาเก่ามีความสุขสมบูรณ์"

เจียงหยวนจิงยกมือขึ้นเบาๆ พูดว่า "ลูกขึ้น"

เจียงอวี๋จิ้นค่อนข้างแปลกใจ ท่านโหวผู้เฒ่าเจียงยังอยู่ที่นี้ เจียงหยวนจิง
กลับพูดตัดสินใจเองได้หรือ นางแอบมองไปทางท่านโหวผู้เฒ่าเจียง พบว่า
อีกฝ่ายสงบเรียบเฉยราวกับไม่รู้สึกรถึงความไม่เหมาะสมอย่างไรแม้แต่บ่อย

เอาเถอะ ในเมื่อท่านโหวผู้เฒ่าเจียงไม่สนว่าถูกบุตรชายล่วงเกิน
นางจะถือสาอะไรได้ เจียงอวี๋จิ้นยืนขึ้น พูดกับเจียงหยวนจิงด้วยรอยยิ้ม
"หลานไม่รู้ว่่าท่านอาเก่ากลับมาวันนี้ จึงเสียมารยาทไม่ได้มาต้อนรับ"

ท่านอาเก่า ระหว่างทางเรียบร้อยดีหรือไม่"

เจียงหยวนจิงมองรอยยิ้มงดงามราวดอกไม้ของเจียงอวี๋จิ้น ภายในใจคิดว่าเขาจากเมืองหลวงไปนานมากจริงๆ ตามความเคลื่อนไหวในเมืองหลวงไม่ทันแล้ว หญิงสาวในตอนนี้อายุไม่มาก มีรูปโฉมที่งดงาม หากไม่เห็นด้วยตาตนเอง เจียงหยวนจิงก็ไม่เชื่อว่าหญิงสาวที่อ่อนโยนงดงามเช่นนี้จะตบหน้าคู่หมั้นอย่างนั้น

เจียงหยวนจิงพูดว่า "ไม่เป็นไร เรื่องราวภายนอกเดิมทีก็ไม่ควรให้เจ้าที่เป็นเด็กรุ่นหลังต้องวุ่นวายใจอยู่แล้ว"

เจียงอวี๋จิ้นได้ยินคำว่า 'เด็กรุ่นหลัง' จากปากของเจียงหยวนจิง ในใจมีความรู้สึกแปลกๆ ที่พูดไม่ออก เจียงหยวนจิงกับนางดูแล้วอายุไม่ต่างกันมากนัก แต่เรียกนางว่าเด็กรุ่นหลังออกมาอย่างเป็นธรรมชาติเช่นนี้ เจียงอวี๋จิ้นไม่อาจทำใจสงบยอมรับได้

แต่ผู้ใดใช้ให้ท่านปู่ของนางยากจะลืมรักเก่าได้เล่า เจียงอวี๋จิ้นทำได้เพียงยอมรับท่านอาที่อายุมากกว่านางเพียงห้าปีเท่านั้น

เจียงอวี๋จิ้นอยู่ที่นี้พอดี ท่านโหวผู้เฒ่าเจียงจึงถามว่า "หลานเอ๋ย ปู่ขอถามเจ้า ระหว่างเจ้ากับเจ้าหนุ่มสกุลฮั่วมันเกิดเรื่องอะไรขึ้น"

เจียงอวี๋จิ้นแอบปรายตามองเจียงหยวนจิงแวบหนึ่ง ท่านโหวผู้เฒ่าเจียงไม่เคยสอบถามเรื่องภายนอก สามารถรู้เรื่องเช่นนี้ได้ ไม่ต้องคิดอะไรต้องเป็นเจียงหยวนจิงนำมาบอกแน่นอน เจียงอวี๋จิ้นคิดว่านางแอบกระทำและลงมืออย่างรวดเร็วแล้ว แต่เจียงหยวนจิงกลับหันหน้ามาได้เหมาะเจาะ ทั้งยังยิ้มให้เจียงอวี๋จิ้นอีกด้วย

เจียงอวี๋จิ้นตื่นตระหนกมากขึ้น นางไม่มั่นใจว่าเจียงหยวนจิงพูดกับท่านโหวผู้เฒ่าอย่างไร ดังนั้นจึงพูดอย่างระมัดระวังไปก่อน "ท่านปู่ หลานกับ

ท่านโหวฮั่ว...ไม่มีความเกี่ยวข้องกับอันใดกันแล้ว"

"อะไรนะ" ท่านโหวผู้เฒ่าเงิงขมวดคิ้ว "อายุยังน้อย พุดจาเหลวไหลอะไร เจ้าเป็นว่าที่ภรรยาที่ยังไม่แต่งเข้าบ้านของเขาแล้ว วันหน้าต้องให้ทั้งชีวิตร่วมกับเขา จะเรียกว่าไม่มีความเกี่ยวข้องกับอันใดได้อย่างไร"

เงิงอวีจิ้นก้มหน้า เผยให้เห็นความเศร้าเสียใจที่พอเหมาะ "ท่านโหวฮั่ววันนี้...มาที่นี่เพื่อถอนหมั้นเจ้าค่ะ"

"อะไรนะ!" ท่านโหวผู้เฒ่าเงิงครั้งนี้ตกใจยิ่งขึ้น แม้แต่เสียงพุดก็ดังขึ้นโดยไม่รู้ตัว เงิงหยวนจิ่งแปลกใจไปชั่วพริบตาเช่นกัน ที่แท้เป็นการถอนหมั้นมีนางเล่านางจิ่งถึงฝ่ามือไปบนใบหน้าของอีกฝ่าย หากเป็นเช่นนี้ก็สมควรโดนตบแล้ว

ท่านโหวผู้เฒ่าเงิงไม่รู้เรื่องการถอนหมั้น ดูท่าแล้วก็ไม่รู้เรื่องที่น่างตบฮั่วฉางยวนไปที่หนึ่งเช่นกัน คราวนี้เงิงอวีจิ้นวางใจได้แล้ว ที่แท้เงิงหยวนจิ่งไม่ได้บอกอะไรท่านโหวผู้เฒ่ามากนัก และยังบอกน้อยกว่าที่นางคาดไว้มาก

เงิงอวีจิ้นผ่อนคลายมือเท้า พุดฟ่องเสียงเบา "หลานไม่รู้จริงๆ ว่าเพราะเหตุใด ทั้งที่ก่อนหน้านี้ก็ดำเนินด้วยดีมาตลอด แต่เช้าวันนี้ท่านโหวฮั่วจู่ๆ ก็มาที่จวน พอเข้ามาก็พุดจาเย็นชาว่าจะถอนหมั้น หลานงุนงงทำสิ่งใดไม่ถูก อยากไปลองถามดูว่ามีเรื่องอะไรกัน ผลปรากฏได้ยินเขาบอกกับท่านย่าว่า..."

เงิงอวีจิ้นก้มหน้าลงตำราวกับว่ากลั่นน้ำตาไม่อยู่แต่ไม่ยอมให้ผู้ใดเห็น จงใจก้มหน้าไม่ยอมให้เห็น

เงิงหยวนจิ่งยิ้มแต่ไม่พุดอะไร มองดูเงิงอวีจิ้นร้องไห้พุดฟ่องอย่างเสียบๆ หากนางร้องไห้จริงๆ ละก็นะ

ท่านโหวผู้เฒ่าจึงรู้สึกเป็นห่วง เอ่ยถามว่า "เขาพูดว่าอะไร"

"เขาบอกว่าไม่มีเหตุผล เขาแค่เพียงอยากจะถอนหมั้นกับหลาน หลังจากนั้นเขายังบอกว่าชื่อเสียงของหลานเสียหาย ทั้งยังบอกว่าหลานเป็นคนเสแสร้ง หลังจากเขาถอนหมั้นแล้วคงไม่มีใครมาแต่งงานกับหลานอีก"

เจิงหยวนจึงเลิกควั่น เหลือบมองเจิงอวี่จิ้นก็ยิ่งกึ่งไม่ยิ้มคู่หนึ่ง คำพูดนี้ตั้งใจพูดให้เขาฟัง ตอนนั้นเขาเดินเข้ามาจากข้างนอก เดิมทีอยากจะไปเยี่ยมดูอาการป่วยของท่านโหวผู้เฒ่าเจิง ผลปรากฏว่าเจอชายหญิงคู่หนึ่งทะเลาะกันที่ระเบียงทางเดิน เจิงหยวนจึงรับรู้โดยสัญชาตญาณ เขาชะงักฝีเท้า คิดว่าจะรอให้ชายหญิงคู่นี้ทะเลาะกันเสร็จแล้วค่อยเดินผ่านไป

แม้ว่าเทียบจากเวลาแล้ว เจิงหยวนจึงจะเป็นผู้ที่มาถึงก่อน กลับไม่เคยคิดเลยว่าเขาจะได้เห็นละครที่ยอดเยี่ยมเช่นนี้

จนกระทั่งถึงตอนนี้คุณหนูใหญ่สกุลเจิงผู้นี้ยังคงวางแผนอยู่ 'ชื่อเสียงเสียหาย' 'เสแสร้งแก้งทำ' เป็นคำพูดเดิมของฮั่วฉางยวน แต่หลังจากถูกเจิงอวี่จิ้นปรับลำดับคำพูดเหมือนไม่ตั้งใจแล้ว ความหมายนั้นก็กลับแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง เจิงอวี่จิ้นอยากได้ผลประโยชน์จากการแสดงความเจ็บช้ำใจต่อท่านปู่ แต่ก็กลัวว่าจะถูกเขาเปิดโปง ดังนั้นจึงจงใจเล่นกับตัวอักษร

เจิงหยวนจึงยังไม่มีเวลาร่างมาทำเรื่องเช่นนี้

ท่านโหวผู้เฒ่าเจิงได้ยินแล้วโกรธเกรี้ยวจริงดังคาด ด่าชายหนุ่มรุ่นหลานแซ่ฮั่วอย่างแรง เจิงอวี่จิ้นฟังแล้วสบายใจ คอยพูดเสริมอยู่ตลอด ดวงตาของนางดำขลับสุกใส กลอกหนึ่งรอบเบาๆ ดวงดงามอย่างมาก

แววตาเลื่อนไปที่ตัวของเจิงหยวนจิ่ง นางพูดว่า "ท่านโหวฮั่วมีผลงาน การทหารติดตัว ตำแหน่งโหวย้งเป็นตำแหน่งที่อยู่ในความดูแลของ ฝ่าบาทอีกด้วย อนาคตของเขาไร้ขีดจำกัด จะไม่เห็นข้าอยู่ในสายตาก็เป็น เรื่องปกติ แต่ว่าเขาดูเหมือนข้าไม่เป็นไร ทว่าไม่มีเหตุผลที่จะย้ายทั้งสกุลเจิง ท่านอาเก่า ท่านว่าถูกต้องหรือไม่"

ท่านโหวผู้เฒ่าเจิงมองเจิงหยวนจิ่งอย่างตื่นตระหนกแวบหนึ่ง องครีษทายาทมีแต่ออกคำสั่ง ใต้หล้านี้มีใครกล้าใช้น้ำเสียงเช่นนี้พูดกับ องครีษทายาทบ้างเล่า ท่านโหวผู้เฒ่าเจิงบ่นพึมพำว่า "อวีจิ้น อย่าเหิมเกริม"

เหิมเกริม? นางเหิมเกริมที่ได้กัน เจิงอวีจิ้นตะลึงงัน ตอนพูดคุย เจ้าถามข้าตอบ ใครบ้างไม่ทำเช่นนั้น ท่านโหวผู้เฒ่าเจิงกลับบอกว่านาง เหิมเกริม

มิน่าฮูหยินผู้เฒ่าเจิงจึงแค้นเสียวเซวี่ชื้ออย่างมาก ความลำเอียง ของท่านโหวผู้เฒ่าเจิงชัดเจนเกินไปแล้วกระมัง

เจิงหยวนจิ่งรับรู้ได้ว่าคุณหนูใหญ่เจิงมองสำรวจตัวเขาอย่างไม่พอใจ แวบหนึ่ง แม้จะไม่แสดงออก แต่คงจะแอบกลอกตาชาวอยู่ในใจ เจิงหยวนจิ่ง ไม่ได้สนใจ ย้อนถามว่า "ตำแหน่งโหวของฮั่วฉางยวนอยู่ในความดูแลของ ฝ่าบาทหรือไม่"

"อ้อ เรื่องนี้หรือ" ท่านโหวผู้เฒ่าพูดอธิบาย "เป็นเรื่องที่ข้าบอกเจ้า ก่อนหน้านี้ ในงานฉลองผลงานฝ่าบาททรงเห็นฮั่วฉางยวนมีอายุใกล้เคียง กับองครีษทายาท จึงสอบถามหลายประโยค จากนั้นคนเบื้องล่างจึงจัดการ เรื่องบรรดาศักดิ์ของสกุลฮั่ว"

คำพูดของท่านโหวผู้เฒ่าเจิงพูดให้เจิงหยวนจิ่งฟังโดยเฉพาะ

น่าเสียดายที่เจิงอวีจิ้นไม่รู้เรื่องราว นางพูดต่อไปโดยไม่ได้คิดอะไร "พูดถึงที่สุดแล้ว ฮั่วฉางยวนก็อาศัยบุญบารมีขององค์รัชทายาท ผ่านบาททรงคิดถึงองค์รัชทายาท จึงมีพระมหากรุณาไปถึงสกุลฮั่ว ไม่รู้ว่าพวกเขาจะได้ใจเพียงใด"

ท่านโหวผู้เฒ่าเจิงคาดไม่ถึงว่าจะได้ยินคำพูดนี้ เขามองหน้าเจิงอวีจิ้นอย่างตกใจ อ้าปากหุบไม่ลง กล้าใช้คำพูดตามใจชอบพูดถึงองค์รัชทายาท ทั้งยังพูดโดยไม่ใส่ใจราวกับพูดคุยเรื่องในบ้านทั่วไป บังอาจเกินไปแล้ว กระมัง

เจิงอวีจิ้นตกใจ คิดว่าตนเองไม่ระวัง พูดคำต้องห้ามอะไรไปแล้ว "ข้า...ข้าพูดสิ่งใดผิดหรือ"

เจิงหยวนจึงที่อยู่ด้านข้างหัวเราะเบาๆ แม้ว่าหลังจากที่เจิงอวีจิ้นเข้ามาเขาก็ยิ้มบางๆ อยุต์ตลอด แต่ตอนนี้ไม่เหมือนกัน เป็นเสียงหัวเราะที่ราวกับออกมาจากใจจริงอย่างไรอย่างนั้น

นี่ดูเหมือนเป็นการแสดงอารมณ์อย่างชัดเจนครั้งแรกของเขา เจิงอวีจิ้นรู้สึกตกใจปนงุนงง ท่านโหวผู้เฒ่าเจิงกลับเหมือนโล่งอกในทันใด มีรอยยิ้มออกมาเช่นกัน

ก่อนหน้านี้เขาพูดอยู่นานมาก ไม่เห็นองค์รัชทายาทแสดงท่าทีใด และองค์รัชทายาทยังไม่ยินดีอย่างมากที่จะพูดถึงเรื่องนี้อีกด้วย คิดไม่ถึงว่าหลานสาวพูดโอดครวญไปอย่างนั้นกลับคลายปมในใจองค์รัชทายาท ทั้งยังทำให้พระองค์ทรงพระสรวลออกมาได้อีกด้วย

องค์รัชทายาทผ่านความทุกข์ในชีวิตมาตั้งแต่เด็ก กลายเป็นคน สุขุมลุ่มลึกไม่แสดงความรู้สึกออกมานานแล้ว นี่เป็นการป้องกันตนเอง องค์รัชทายาทเองก็ไม่ได้หัวเราะมานานแล้ว ท่านโหวผู้เฒ่าเจิงจำไม่ได้

แล้วว่าครั้งสุดท้ายที่เชิงหยวนจิ้งหัวเราะออกมาจากใจจริงเกิดขึ้นเมื่อใด
 เฉิงอวี่จิ้นเห็นท่านปู่เปลี่ยนท่าที่จากเผชิญหน้ากับศัตรูตัวฉกาจ
 เป็นยกภูเขาออกจากอก แล้วจู่ๆ ก็เหมือนมีความเศร้ามากมาย เฉิงอวี่จิ้น
 เลิกควั่น ถามด้วยรอยยิ้มว่า "ท่านปู่ ท่านอาเก่า เป็นอะไรไปหรือ"

"ไม่มีอะไร" ท่านโหวผู้เฒ่าเชิงร่างกายอ่อนคลาย ทันใดนั้นก็บ่นหน้า
 เครื่องขีมิพุดสังสอนเชิงอวี่จิ้นหนึ่งประโยค "วันหน้าห้ามวิจารณ์งานราชสำนัก
 ตามใจชอบอีก"

เชิงอวี่จิ้นก้มหน้า ตอบรับอย่างนอบน้อม "เจ้าคะ"

ท่านโหวผู้เฒ่าเชิงวางความหนักใจลง รู้สึกสบายตัวในช่วงพริบตา
 รวากับว่าอาการป่วยก็ดีขึ้นอย่างมากแล้ว เขาพูดกับเชิงหยวนจิ้งว่า
 "จิวหลง เจ้าก่าจะกลับมาสักครั้งไม่่ง่ายนัก ไปเยี่ยมสุหยินผู้เฒ่าเถอะ"

คำพูดของท่านโหวผู้เฒ่าเชิงนี้หากจะพูดว่าเป็นคำสั่ง มีผู้พูดว่า
 เป็นการถามจะดีกว่า ทว่าเชิงหยวนจิ้งยังคงใคร่ครวญอยู่ครู่หนึ่ง จึงค่อย
 ยืนขึ้น พยักหน้าเบาๆ ให้ท่านโหวผู้เฒ่าเชิง "ข้าจะไปเยี่ยมสุหยินผู้เฒ่า
 ท่านโหวท่านพักผ่อนอย่างสบายใจเถอะ"

ท่านโหวผู้เฒ่าเชิงรีบตอบรับ "อืม ได้"

เชิงอวี่จิ้นมองอยู่ด้านข้าง หรีดตาลง การแสดงออกของพ่อลูกคู่นี้
 ไม่ค่อยปกตินัก

เชิงหยวนจิ้งลุกขึ้นแล้ว เฉิงอวี่จิ้นจึงรีบพูดว่า "ท่านปู่ หลานจะตาม
 ท่านอาเก่าไปพบท่านย่าด้วย ไม่รบกวนท่านพักรักษาตัวแล้ว"

เชิงอวี่จิ้นไล่ตามไปที่ประตูอย่างรวดเร็ว เฉิงหยวนจิ้งหางตากวาดไป
 ด้านหลังแวบหนึ่ง ไม่รู้สึกแปลกใจแม้แต่่น้อย

ด้วยประสบการณ์ชีวิตในครอบครัวนานปีของเชิงอวี่จิ้น ทั้งสองคน

กล่าวลาพร้อมกัน เห็นได้ชัดว่าควรจะไปพร้อมกัน เดินทางพร้อมกัน
ทว่าหลังจากเจิ้งอวี่จิ้นสวมเสื้อคลุมสีแดงสด เปลี่ยนรองเท้าหนังแล้ว
เจิ้งหยวนจิงกลับไม่รอนาง เดินออกไปเสียแล้ว

เจิ้งอวี่จิ้นตกใจอยู่ครู่ใหญ่ คนผู้นี้เลื่อนตำแหน่งถึงขั้นสี่โดยอาศัย
ตนเองจริงหรือ การกระทำที่ไม่เกรงกลัวสิ่งใด ไม่เห็นแก่หน้าใครเช่นนี้
อย่าว่าแต่ในกลุ่มขุนนางเลย ต่อให้เป็นในบ้านใหญ่ก็คงมีชีวิตต่อไปไม่ได้
กระมัง

เจิ้งอวี่จิ้นรีบร้อนสวมรองเท้า หยิบเตาพก* ทองแดงจากมือสาวใช้
แล้วพลิกม่านประตูวิ่งออกไป

หลังจากเดินออกไป ลมหนาวพัดวูบวูบ เข้าหน้า อากาศมีความเย็น
หลังจากหิมะตก เจิ้งหยวนจิงเดินไปได้สักระยะหนึ่ง ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียง
ตะโกนเรียกจากข้างหลัง "ท่านอาเก่า!"

เจิ้งหยวนจิงมีชาติกำเนิดเป็นพระโอรสองค์โตในฮองเฮา ้วยเด็ก
ในวังหลวงวุ่นวายยิ่งยวด แต่ต่อให้ตำหนักในหรือราชสำนักจะต่อสู้กัน
อย่างไรก็ไม่ไม่มีใครกล้าทำอะไรองค์ชายใหญ่ อย่างน้อยก็ไม่สามารถทำได้
อย่างเปิดเผย เจิ้งหยวนจิงมีชีวิตสูงศักดิ์แต่เด็ก หลังสามขวบยังถูกฮ่องเต้
พามาเลี้ยงดูข้างกาย ครั้นพอเข้าห้าขวบฮ่องเต้ก็ทำตามกฎบรรพชน
แต่งตั้งเขาเป็นองค์รัชทายาท

ไม่มีใครกล้าให้เจิ้งหยวนจิงร่อ และเจิ้งหยวนจิงก็ไม่มีนิสัยในการ
ร่อคอยใครด้วยเช่นกัน

มีคนเรียกเขาจากทางด้านหลัง ยังขอให้เขาหยุดอีกด้วย นี่สำหรับ
เจิ้งหยวนจิงแล้วเป็นเรื่องแปลกใหม่มาก และเหมือนถูกผีผลัก เจิ้งหยวนจิง

* เตาพก เป็นเครื่องให้ความอบอุ่นแบบพกพาที่มีมาตั้งแต่สมัยโบราณจนถึงปัจจุบัน ลักษณะเป็นกล่องเล็ก ๆ มีหัวหรือเป็นด้าม มีหลายจุดด้านบนเพื่อให้ไอร้อนจากไฟที่จุดด้านในส่งความร้อนออกมา

หยุดเดินจริงๆ หลบตาลง มองดูร่างสีแดงเพลิงนั้นวิ่งมาที่ละก้าว

อ้อ ที่ئه่านางวิ่งเป็นด้วย

เชิงอวีจันไม่รู้ว่าคนตรงหน้าประชิดนางในใจอย่างไร นางหยุดตรงหน้าเชิงหยวนจิ่ง แม้จะไม่หยุดบ่นว่ในใจว่าคนอะไรวางทำใหญ่โต เช่นนี้ แต่เมื่อมีเรื่องต้องขออ้อใครแล้ว เชิงอวีจันจะทำได้ดีมากมาตลอด นางยิ้มหรือตา ดวงตาราวจันทรเสี้ยว อ่อนโยนและงดงาม "ท่านอาเก้า ท่านเดินเร็วจริง"

เชิงหยวนจิ่งยังคงมองนางอย่างเงียบๆ เห็นเชิงอวีจันไม่พูดจุดประสงค์ที่เรียกเขาไว้อยู่นาน พลอยให้หมดความอดทน จึงเอ่ยถามตามตรง "มีเรื่องอะไร"

เชิงอวีจันฝันรักษาสีหน้าของตนเองไว้ นางกะพริบตาเฉยรอยยิ้มงดงามมีมารยาทของคุณหนูตระกูลใหญ่ "ท่านอาเก้าเพิ่งกลับมา เดิมทีหลานควรต้อนรับขับสู้ท่าน แต่ว่...กลับต้องให้ท่านอาเก้ามาเจอกับเรื่องวุ่นวายไม่เป็นเรื่องบางอย่างเข้า"

เชิงหยวนจิ่งรู้ว่าที่นางไล่ตามมาคิดจะทำอะไร เขาอมยิ้มเล็กน้อยอยากดูว่านางยังจะพูดอะไรได้อีก

เชิงอวีจันยังคงรักษารอยยิ้มที่งดงาม ในดวงตาปรากฏแววการหยิ่งเชิงมากมาย "ทุกคนพูดกันว่าเรื่องฉาวในบ้านไม่พูดไปภายนอก แต่เรื่องนี้พูดในบ้านก็ไม่ค่อยดีนัก หนึ่คือท่านยาเป็นห่วงข้ามาก ท่านปู่ก็ยังไม่ยอมอยู่ เอาเรื่องเล็กน้อยเช่นนี้ไปทำให้ผู้ใหญ่รำคาญใจเป็นการอกตัญญูอย่างมาก สองคือเรื่องการแต่งงานอย่างไรก็เกี่ยวกับชื่อเสียง ถ้าแค่ข้าคคนเดียวก็ช่างเถอะ แต่ทางจิ้งหย่งโหวก็เป็นคนที่ฮ้องแต่ทรงให้การดูแลมีความสำคัญระดับหนึ่เบื่องพระพัทธรฮ้องแต่ พวกเราพูดเรื่องส่วนตน

ของเขาตามอำเภอใจ เกรงว่าจะไม่เป็นผลดีต่อชื่อเสียงจวนอีซุนโหว สามคือ..."

เจิงอวีจิ้นที่ผ่านมาเดินหนึ่งก้าวคำนวณสามก้าว* ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ต้องยืนอยู่เหนือกว่าบนหลักเหตุผลคุณธรรม หยิบยกความซื่อสัตย์ภักดี และความกตัญญูที่น่าเกรงขามขึ้นมาก่อน เป็นใครก็ไม่อาจว่านางผิดได้ เจิงอวีจิ้นอุตสาห์ใช้วิธีการที่ตนเองใช้ประจำอภัยแก่กำแพงสูงให้เจิงหยวนจิ่ง คิดไม่ถึงว่าเขาจะไปครุ่นหนึ่งก็พูดขึ้นทันใดว่า "คำพูดไร้สาระของเจ้าเหตุใด จึงมีมากเช่นนี้"

เจิงอวีจิ้นตะลึงไป ในฐานะคุณหนูใหญ่จวนอีซุนโหว เป็นผู้ได้รับ ประโยชน์โดยตรงจากระบบวงศ์ตระกูลที่ภรรยาเอกเป็นใหญ่ เจิงอวีจิ้น หลายปีมานี้ไม่เคยได้ยินคำพูดเช่นนี้มาก่อน

เจิงอวีจิ้นผู้เป็นต้นแบบของคุณหนูที่ดีโมโหขึ้นมาในทันที "ท่านว่า อะไรนะ!"

* เดินหนึ่งก้าวคำนวณสามก้าว อุปมาว่าทำการด้วยความระวัง เดินไปหนึ่งก้าวจะคำนวณนำไปก่อนสามก้าวว่าจะทำเช่นไร จัดการความคิดและมีเป้าหมายที่ชัดเจน

6

เจิงอวีจิ้นน้ำเสียงไม่ค้อยตีนัก แม้ว่านางจะมีเพียงโครงเปล่า แต่ก็ยังเป็นโครงเปล่าที่งดงาม ขอเพียงฐุหยินผู้เฒ่าเจิงยินดีอุ้มชูนางต่อไป ท่านหญิงซึ่งผู้ไม่เสียงอำนาจ นางก็ยังเป็นคุณหญ่ใหญ่ที่สูงคักดีที่สุดในจวนอิฐุนโหว ใครบ้างจะกล้าพูดว่าคำพูดนางไร้สาระ

ตอนเจิงอวีจิ้นถลิ่งต่าจ้องคน ดวงตาราวภาพวาดคู้้นักกลมดิก นับได้ว่าเผยอารมณ์แท้จริงออกมาบ้าง เจิงหยวนจิงใจคิดว่าเช่นนี้สบายต่าขึ้นเล็กน้อย เพราะทำทางเช่นเดิมของเจิงอวีจิ้นเจิงหยวนจิงคูลแล้วเห็นน้อยแทน

เจิงอวีจิ้นโกรธมาก ทว่าคคนตรงหน้านี้ไม่แสดงควมรู้สีกอะไรเลย ยังถามอีกว่า "ยังมีอะไรจะพูดอีกหรือไม่"

เจิงอวีจิ้นดวงตากลมโตขึ้น เจิงหยวนจิงเห็นสีหน้าของนางเหมือนได้ค้ำตอบของตนเอง เขาหมุนตัวเดินไปทันที ท่าทางนั้นไม่ได้สนใจ

เจิงอวีจิ้นแม้แต่น้อย ความโกรธของนางแล่นมาจากทั่วสารทิศ ตะโกน
อย่างเย็นชาอยู่ข้างหลังว่า "ท่านอาเก่า!"

ยังคงไร้การตอบสนอง นางทนต่อไปไม่ไหว วิ่งไล่ตามไปขวางตรงหน้า
เจิงหยวนจิ้งไว้

ผู้ติดตามที่อยู่ใกล้กับเจิงหยวนจิ้งต่างรู้เรื่องราวภายใน คนที่มีท่าทาง
เหมือนองครักษ์หน้าตาหมัดจดผู้หนึ่งขมวดคิ้ว *กล้าขวางทางองครักษ์ทายาท
เช่นนี้ กล้ามากเกินไปแล้วกระมัง*

เขาคิดเช่นนี้ จึงพูดเสียงเข้มว่า "คุณหนูใหญ่เจิง..."

หากเจิงอวีจิ้นสังเกตสักนิดก็จะพบว่าองครักษ์คนนี้เรียกนางว่า
'คุณหนูใหญ่เจิง' จะมีบ่าวไพร่คนใดเรียกเจ้านายในบ้านตนเองแล้วยัง
ต้องเติมแซ่อีก

เจิงอวีจิ้นในยามนี้ไม่ได้สังเกตรายละเอียดเหล่านั้น นางยืนอยู่
ตรงหน้าเจิงหยวนจิ้ง ดวงตาคู่นั้นจ้องเขาอย่างเย็นชา

เหมือนกับถูกเห็นสภาพที่แย่มากที่สุด เจิงอวีจิ้นจึงไม่ทำท่าทางเชือพัง
ว่าง่ายต่อไปอีก พุดตามตรงว่า "เพิ่งกลับมาก็ให้ท่านอาเก่าเห็นเรื่องเช่นนั้น
ดูท่าความคิดที่ท่านอาเก่ามีต่อข้าคงจะตกต่ำถึงก้นเหว แต่ที่ท่านอาเก่า
เป็นญาติผู้ใหญ่ ยิ่งไม่ต้องพุดถึงวันนี้ได้เข้าสู่วังราชการ เป็นขุนนางชั้นสูง
ชั้นดี ท่านอาเก่าคงไม่ถึงขั้นถือสาหลานสาวคนหนึ่งที่ยังไม่ได้ออกเรือน
กระมัง ไม่กลัวว่าท่านอาเก่าจะหัวเราะเยาะ วันนั้นข้าเพิ่งถูกคนถอนหมั้นมา
ด้วยอารมณ์สะเทือนใจ ทำให้คำพุดและการกระทำรุนแรงเกินไปบ้าง ทว่า
บุรุษแต่ใหม่ได้ สตรีแต่ใหม่ไม่ได้ ฮั้วฉางยวนถอนหมั้นไม่มีผลกระทบ
อะไร ส่วนข้าแม้แต่จะแต่งงานในวันหน้ายังเป็นปัญหา ข้าไม่มีหนทาง
ทำได้เพียงพุดกลบเกลื่อนให้ตนเองต่อหน้าท่านปู่ท่านย่าเท่านั้น"

เจียงหยวนจึงมองนาง สีหน้ามองไม่เห็นความรู้สึกใด ยิ่งไม่มีท่าทีสงสาร เขาพูดว่า "แล้วอย่างไร เกี่ยวข้องอะไรกับข้า"

เจียงอวี๋จิ้นหัวเราะ พูดว่า "เรื่องของสตรีในบ้าน ย่อมไม่เกี่ยวข้องกับใคร กับท่านอาเก่า ขอเพียงท่านอาเก่าไม่พูดอะไรก็พอแล้ว"

เจียงหยวนจึงอยากจะทำหัวเราะ ความเป็นจริงเขาหัวเราะออกมาแล้วจริงๆ ช่างหาได้ยากนัก เขาเติบโตมาจนอายุสิบเก้าปี นี่เป็นครั้งแรกที่มีคนกล้าชี้แนะว่าเขาควรจะทำอย่างไร

พวกเขาสองคนตอนนี้อยู่ใกล้กันมาก เจียงหยวนจึงก้มหน้าส่งยิ้มให้นาง แม้จะเป็นรอยยิ้มบางๆ ที่ไม่ได้ลึกเข้าไปในดวงตา แต่เจียงอวี๋จิ้นยังคงตกตะลึงไปเล็กน้อย

สกุลเจียงร่ำรวยรุ่งเรืองมาห้าหกรุ่น ใช้ชีวิตมีเกียรติมั่งคั่งมาหลายปี กอปรกับรูปโฉมที่งดงามขึ้นของภรรยาและเหล่าอนุภรรยา เด็กรุ่นหลังของสกุลเจียงจึงมีรูปโฉมไม่เลว ถึงขั้นได้รับส่วนช่วยจากบรรพชนแต่ละรุ่นของจวนอี๋ซุนโหว่ที่ไม่ขยันหาความก้าวหน้าและลุ่มหลงในความงามมาถึงรุ่นของเจียงอวี๋จิ้น ในบ้านพวกเขาไม่ว่าจะชายหรือหญิง หากอยู่ในกลุ่มลูกหลานขุนนางชั้นสูงที่อายุไล่เลี่ยกันแล้ว แต่ละคนต่างมีความโดดเด่น งดงามเหนือทุกผู้ทุกคน ทว่าต่อให้เป็นชายหนุ่มที่นำมามองที่สุดของสกุลเจียง หรือจะนับรวมคุณชายอายุน้อยทุกคนที่เจียงอวี๋จิ้นเคยพบด้วยแล้ว ต่างไม่มีใครเทียบเคียงรูปโฉมกับเจียงหยวนจึงได้เลย

เขารูปร่างสูง โหนกคิ้วชัดเจน สันจมูกตรงสูง สองแก้มเป็นเหลี่ยมชัด แต่โครงหน้าดูงดงาม เป็นหน้าตาที่ดีเลิศ ขณะเดียวกันเขายังมีผิวขาว คิ้วคมตาเป็นประกาย ขนตาหนา ริมฝีปากบางและแดง รูปโฉมแทบจะไม่มีการติ

เครื่องหน้าเช่นนี้หากอยู่บนตัวชายหนุ่มเรียกได้ว่า 'งดงาม' ทว่าความงดงามของเขานี้ในรูปแบบนี้ไม่ใช่ความงดงามอันโยนแบบสตรี แต่เป็นในรูปแบบห่างเหินเย็นชา สูงส่งจนเอื้อมไม่ถึง

ดังนั้นเพียงแค่ว่าเขายิ้มรอยยิ้ม เฉิงอวีจิ้นทั้งที่รับรู้ได้ถึงความห่างเหินของเขาก็ยังคงตกตะลึงอย่างห้ามไม่อยู่

เฉิงอวีจิ้นรีบดึงสติกลับมา ใจคิดว่านางจะถูกอีกฝ่ายมองออกว่าตนเองถูกรูปโฉมของเขาทำให้ตกตะลึงไม่ได้ เฉิงอวีจิ้นกำลังจะพูดคลีคลายสถานการณ์ แต่เป็นเชิงหยวนจิ่งที่หลังจากยิ้มเสร็จแล้วก็ก้าวเดินอย่างรวดเร็วไปข้างหน้าผ่านข้างตัวนางไปอย่างไม่เกรงใจ

เฉิงอวีจิ้นขมวดคิ้ว *นี่เขาหมายความว่าอย่างไร รับปากหรือว่าไม่รับปาก*

เชิงหยวนจิ่งทำอะไรไม่เคยมองอธิบายให้ผู้ฟัง ยิ่งไม่จำเป็นต้องสัญญาอะไรกับใคร เดิมที่เขาไม่คิดจะพูดเรื่องของเฉิงอวีจิ้นกับคนนอกอยู่แล้ว แต่ละคนมีวิถีชีวิตของตนเอง แม้ว่าตามมารยาทแล้วมักพูดว่าหญิงสาวจะต้องอ่อนโยนบอบบาง ก้มหน้าเชื่อฟัง ยอมรับความลำบากอย่างไม่ขัดขืน เฉิงหยวนจิ่งกลับรู้สึกว่าร้ายกาจเหมือนเฉิงอวีจิ้นเช่นนี้ ก็ดีเช่นกัน

จะได้ไม่เหมือนมารดาของเขา

ดังนั้นถึงเฉิงอวีจิ้นไม่ไล่ตามมา เขาก็ไม่เปิดเผยเรื่องของนางอยู่แล้ว มาตอนนี้ได้ยินเฉิงอวีจิ้นพูดว่าแม้แต่จะแต่งงานในวันหน้ายังเป็นปัญหา เฉิงหยวนจิ่งเกิดความคิดเห็นใจบางเบาขึ้นมา *ช่างเถอะ ปล่อยนางไปสักครั้งแล้วกัน*

เชิงหยวนจิ่งคิดว่าวันนี้ตนเองพูดง่ายอย่างหาได้ยากแล้ว คิดไม่ถึง

ว่าเดินไปไม่กี่ก้าวก็ได้ยินเสียงหญิงสาวดังมาจากข้างหลัง "ท่านอาเก่า"

หญิงหยวนจึงหยุดเดินอย่างทนไม่ไหว เอี้ยวตัวมองนาง "เจ้ายังมีเรื่องอะไรอีก"

ทว่าหญิงวีจิ้นกลับไม่ได้พูดอะไรเลย เพียงแค่เพิ่มความเร็วอย่างฉับพลัน เดินเฉียดข้างกายหญิงหยวนจึงไปยืนอยู่ข้างหน้าเขาราวกับหงส์ที่เยื่อหยิ่ง

เหล่าองค์กรักซ์แต่ละคนแสดงท่าทางตกใจระคนหวาดกลัว องค์กรักซ์ที่ไปหน้าหมัดจดมากผู้หนึ่งถามเสียงเบาว่า "นายท่านเก่า นี่..."

หญิงหยวนจึงถูกลงนางทำให้โกรธจนยิ้ม เขากดหัวคิ้ว เงยหน้าขึ้นมาอีกครั้ง บนใบหน้ากลับไม่มีความเปลี่ยนแปลงใด "ช่างเถอะ แคสตรีนางหนึ่ง ไปกันเถอะ"

"ขอรับ"

หญิงวีจิ้นโกรธมาก ในใจคิดว่านางเป็นถึงคุณหนูใหญ่จวนไหวชาตินี้ควรจะเดินอยู่ข้างหน้าทุกคน เหตุใดต้องมาทบทวนการปฏิบัติเช่นนี้ของหญิงหยวนจึงด้วย ดังนั้นนางจึงตั้งใจเดินนำหน้าหญิงหยวนจิ่ง ทั้งภาพแผ่นหลังสง่างามสูงศักดิ์ให้แก่เขาไปตลอดทาง

น่าเสียดายที่หญิงหยวนจิ่งรูปร่างสูงขายาว เวลาเดินจึงเร็วกว่านาง ตอนไปถึงหอไอว้อันของสุหยินผู้เฒ่าเจิง ทั้งสองคนกลับเดินเข้าประตูไปพร้อมกัน

สุหยินผู้เฒ่าเจิงฟังผ่านเรื่องการถอนหมั้นตอนเช้าตรู่ที่กำลังอารมณ์ไม่ดี พอเงยหน้าขึ้นได้ยินสาวใช้รายงานว่ "นายท่านเก่ากับคุณหนูใหญ่มาเจ้าคะ" มุมปากก็พลิกคว่ำลง

หญิงวีจิ้นเดินเข้ามาในห้องของสุหยินผู้เฒ่าเจิง ท่าทางเคร่งเครียด

อย่างเห็นได้ชัด สตรีจะถามเรื่องภายนอกมากไม่ได้ ขณะเดียวกันบุรุษก็ ยื่นมือมายุ่งกับเรือนส่วนในไม่ได้เช่นกัน ท่านโหวผู้เฒ่าจึงแม่จะเป็นใหญ่ ที่สุดในจวนอิ๋ซุนโหว แต่สำหรับเจิงอวี๋จิ้นแล้ว อีกฝ่ายมีอำนาจเทียบไม่ได้ กับสุหยินผู้เฒ่าเจิงและท่านหญิงชิงฝู

เจิงหยวนจึงสังเกตเห็นความเปลี่ยนแปลงของเจิงอวี๋จิ้น เขา เหลือบมองนางแวบหนึ่ง รอจนเข้าไปในห้องชั้นในแล้ว ความรู้สึก ตึงเครียดบนร่างเจิงอวี๋จิ้นนั้นชัดเจนยิ่งขึ้น นางยิ้ม คารวะญาติผู้ใหญ่ ฝ่ายหญิงที่อยู่เต็มห้องนั้น "หลานคารวะท่านย่า คารวะท่านแม่ คารวะ อาสะไภ้รอง"

ท่าทีของเจิงหยวนจึงเรียบง่ายกว่ามาก เขาเพียงแค่พยักหน้า พุดว่า "ขอให้สุหยินท่านโหวสุขภาพแข็งแรง พี่สะใภ้ใหญ่ พี่สะไภ้รอง"

เจิงหยวนจึงมีตำแหน่งขุนนางติดตัว ได้ยื่นป่าวรายงานว่าเลื่อนขึ้น ชั้นสี่แล้ว ตำแหน่งสูงกว่าหนึ่งขั้นก็ทับคนจนตายได้* พิจารณาถึงอายุ ของเจิงหยวนจึงแล้ว นั่นยิ่งน่ากลัวกว่า ดังนั้นเมื่อเจิงหยวนจึงคารวะ ตามสบาย สุหยินผู้เฒ่าเจิงจึงมีสีหน้าโกรธจนเขียวคล้ำ ทว่าก็ไม่ได้พูด อะไร สุหยินผู้เฒ่าเจิงยังไม่กล้าหาเรื่อง ท่านหญิงชิงฝูกับหรงวนซื่อที่อยู่ รุ่นเดียวกับเขาก็ไม่กล้ายิ่งกว่า

แม้ชิงฝูจะมีศักดิ์เป็นทั้งท่านหญิงและสุหยินของชื่อจื่ออิ๋ซุนโหว แต่เจิงหยวนเสียตอนนี้เพียงแค่หย้อยชื่อตำแหน่งขุนนางชั้นห้าเท่านั้น หนึ่งไม่มีอำนาจจริง สองไม่มีเงินค่าตอบแทนนอกรอบ วันหน้าจะมีความก้าวหน้าอีกก็ยาก ดังนั้นนางจึงไม่กล้าล่วงเกินน้องชายคนเล็กของ สามีตนเองผู้นี้จริงๆ เดิมชั้นสี่ก็นับเป็นหลุมหลุมหนึ่ง ลูกหลานขุนนางที่มี

* ตำแหน่งสูงกว่าหนึ่งขั้นก็ทับคนจนตายได้ หมายถึงขุนนางในราชสำนักมีอำนาจแตกต่างกันไปตามขั้นที่ได้รับ ต่อให้ลำดับชั้นสูงกว่าเพียงขั้นเดียวก็มีอำนาจในมือมากกว่าขุนนางที่ลำดับชั้นรองลงมาอย่างชัดเจน

ความชอบเช่นพวกเขาเหล่านี้้อาศัยเกียรติของบรรพชนและการใช้เงินลงทุน สามารถทุ่มจนได้ขั้นห้าขั้นหกอย่างค่อยเป็นค่อยไปได้ แต่ขั้นสี่ขึ้นไปจำต้องอาศัยความสามารถแท้จริงแล้ว ไปถึงขั้นนั้นไม่ใช่แค่เรื่องของการทุ่มเงินจะสามารถช่วยจัดการปัญหาได้

ตั้งนั้นพอได้ยินว่าเจียงหยวนจึงเข้ามา ท่านหญิงซึ่งผู้ก็มีสีหน้านิ่งเฉยลุกยืนจากที่นั่ง กระทั่งท่านหญิงซึ่งผู้ยังทำเช่นนั้น ึ่งไม่ต้องพูดถึงห้วนชื่อเลย ในห้องนี้มีเพียงสูหยินผู้เฒ่าเจียงที่นั่งอยู่ หลังจากเจียงหยวนจึงพูดจบ ท่านหญิงซึ่งผู้กับห้วนชื่อต่างยืมคารวะตอบเขา

ท่านหญิงซึ่งผู้เอ่ยว่า "นายท่านเก่ากลับมาแล้วหรือ เหตุใดไม่ส่งจดหมายมาที่บ้านก่อน ถ้าพวกเราารู้จะส่งคนไปรับเจ้าที่ประตูเมืองจะต้องให้เสียเวลาจัดการเองได้อย่างไร"

"รบกวนพี่สะใภ้ใหญ่แล้ว" เจียงหยวนจึงยืมบางๆ "ข้าอยู่ข้างนอกจนชิน เรื่องเล็กแค่นี้ไม่ต้องรบกวนพี่สะใภ้ใหญ่หรอก"

ท่านหญิงซึ่งผู้ในความหวังดีให้ แต่อีกฝ่ายกลับมีท่าทางไม่สนใจเลย นางทำอะไรไม่ค่อยถูกไปชั่วขณะ ยกมือขึ้นลูบผม ฝืนยิ้มแล้วพูดว่า "นายท่านเก่ามีแผนในใจเองก็ดีแล้ว"

ท่านหญิงซึ่งผู้ที่ยโสโอหังก็มีช่วงที่ถูกบีบให้พ่ายแพ้เช่นกัน ห้วนชื่อในใจมีความสุข แอบเหลือบมองพี่สะใภ้ใหญ่แวนหนึ่ง

เจียงอวี๋จิ้นกับเจียงหยวนจึงเข้าประตูพร้อมกัน หลังจากทั้งสองทยอยคารวะแล้ว เจียงอวี๋จิ้นยิ้มอย่างน่ารัก ส่วนเจียงหยวนจึงทักทายทุกคน ภาพฉานี้ในสายตาของสูหยินผู้เฒ่าเจียงดูแปลกจนพูดไม่ออก สูหยินผู้เฒ่าเจียงจู่ๆ ก็เกิดความคิดเหลวไหลขึ้นมาอย่างหนึ่ง ท่าทางของสองคนนี้เหตุใดดูแล้วจึงเหมือนสามีภรรยากัน

สุหยินผู้เฒ่าจึงถูกความคิดนี้ทำให้ตกใจ หลังจากตั้งสติคืนมาแล้ว นางก็คิดว่าตนเองคงจะแก่จนเลอะเลือนไปแล้ว จึงหยวนจิ่งกับเจิงอวีจิ้น คนหนึ่งเป็นอาคนหนึ่งเป็นหลาน เรื่องของพวกเขาสองคนจะเป็นไปได้ อย่างไร

แต่ไม่อาจไม่พูดว่าทั้งสองคนมีรูปลักษณะภายนอกโดดเด่น มีความสง่างามมาก ยามเย็นเคียงคู่กันดูเหมาะสมอย่างยิ่ง

ท่านหญิงซึ่งผู้กับห่วนชื่อพยายามเข้าหาเจิงหยวนจิ่งอย่างระวังตัว และไม่ทิ้งร่องรอย ส่วนสุหยินผู้เฒ่าจึงเอ็นชากว่ามาก นางเพียงแค่อ้อนตารื่น พูดเสียงเรียบเฉยว่า "กลับมาแล้วหรือ"

เจิงหยวนจิ่งยิ้ม มองไม่เห็นความผิดปกติแม้แต่น้อย "ขอรับ"

สุหยินผู้เฒ่าจึงแสดงสีหน้าที่ดีต่อเจิงหยวนจิ่งไม่ได้จริงๆ นางสอบถามเจิงหยวนจิ่งว่าสามปีนี้อยู่นอกบ้านเส้นทางขุนนางราบรื่นดีหรือไม่ จากนั้นก็เสียบไป

เจิงอวีจิ้นเห็นบรรยากาศเย็นชา จึงรีบพูดด้วยรอยยิ้มว่า "ท่านย่า ท่านอาเก่าเมื่อครู่ออกมาจากเรือนพักของท่านปู่ ท่านปู่วันนี้ดูแล้วสดชื่นขึ้นมาก พวกเราเพิ่งนั่งลง เขาก็เร่งให้เราภรรยาเฝ้ายามคารวะท่านแล้ว"

คำพูดของเจิงอวีจิ้นนี้เหลวไหลทั้งเพ สุหยินผู้เฒ่าจึงกับท่านโหว ผู้เฒ่าเจิงเป็นสามีภรรยากันมาทั้งชีวิต จะไม่รู้ได้อย่างไรว่าสามีตนเองเป็นคนอย่างไร เป็นสามีภรรยากันมาหลายปี ไม่เคยมีความอ่อนโยนแม้แต่น้อย จนปานนี้แก่เฒ่ากันแล้ว จู่ๆ จะมาเป็นห่วงนางได้อย่างไร

ทว่ารู้ก็ส่วนรู้ ได้ยินคำพูดเช่นนี้จากปากของหลานสาว สุหยินผู้เฒ่าเจิงยังคงยิ้มเบิกบานอย่างล้นไม่อยู่ คนเราต่างชอบฟังคำพูดที่ดี สุหยินผู้เฒ่าเจิงชอบจุดนี้ของเจิงอวีจิ้นที่สุด ทำอะไรรอบคอบ เก่งรอบด้าน

ทุกการกระทำนับว่าเหมาะสมมาก พาออกไปข้างนอกด้วยเพิ่มสง่าราศี ให้แก่จวนอิฐหินโหว่ได้อย่างเช่นเมื่อครู่เห็นว่าสุหยินผู้เฒ่าเคียงกับบุตรชายอนุภรรยาที่มีความเย็นชาต่อกัน คำพูดด้วยรอยยิ้มสดใสของนางเพียงประโยคเดียว ทั้งยกย่องสุหยินผู้เฒ่าเคียง ยังแอบยกกระดับความกตัญญูของเจิงหยวนจิ้งอีกด้วย พอกลับมาก็มาเยี่ยมคารวะสุหยินผู้เฒ่าทันที คลีคลายสถานการณ์ให้เจิงหยวนจิ้งได้อย่างเรียบง่าย

สุหยินผู้เฒ่าสบายใจก็ส่วนสบายใจ แต่ความรู้สึกแปลกๆ ในใจ กลับผุดขึ้นมาอีกครั้ง เช่นนี้เหตุใดจึงยิ่งดูเหมือนสามภรรยาหันเข้าไปอีก

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3wIHZSQ>